

TỊNH NGHIỆP TAM PHƯỚC - HIẾU THÂN TÔN SƯ

Tập 1

Chủ giảng: Thầy Hồ Tiểu Lâm

Giảng từ ngày 31/12/2010 - 1/1/2011

Địa điểm: Hội trường số 1 tại trung tâm triển lãm Singapore

Cán dịch: Ban biên dịch Tịnh Không Pháp Ngữ

Các vị pháp sư, các vị đồng học, các vị khách quý, xin chào buổi chiều tốt lành!

Ban đầu đề mục này là bài khai thị về văn hóa truyền thống đưa doanh nghiệp hướng tới thành công. Ý của lão pháp sư là [muốn tôi] giảng về những thể hội của bản thân trên phương diện hiếu kính cha mẹ.

Ngài nói với tôi: “*Tam thế chư Phật tịnh nghiệp chánh nhân là tịnh nghiệp tam phước. Câu đầu tiên của phước thứ nhất là hiếu dưỡng cha mẹ*”. Ngài nói: “*Năm nay con có được một số thể hội rất sâu sắc, cần phải đem những thể hội này ra cúng dường đại chúng*”.

Trước khi giảng thì tôi xin nói rõ, tôi là một đứa con không hiếu kính, do vậy lúc đầu tôi nói với lão pháp sư, tôi nói: “*Con có thể không giảng chủ đề này không, bởi vì đây là điều con làm kém nhất*”.

Lão pháp sư nói: “*Hiện nay rất nhiều người đều không làm, con từ không làm đến làm, sự chuyển biến này rất quan trọng, nên cần đem ra khích lệ mọi người*”.

Tôi nói: “*Thầy muốn như vậy thì con sẽ chia sẻ [với mọi người] vài mẫu chuyện xảy ra khi con sống cùng cha mẹ từ cuối tháng 7 năm nay đến lúc cha con vắng sanh ngày 28 tháng 11. Từ tháng 8, 9, 10, 11 bốn tháng này là khoảng 120 ngày*”.

Tôi là một nhà doanh nghiệp, vì sao phải hiếu dưỡng cha mẹ, hiếu dưỡng cha mẹ có quan hệ gì với việc kiếm tiền. Vâng! Hiếu dưỡng cha mẹ rất tốt, là việc nên làm, là một loại mỹ đức, nhưng nó có quan hệ gì đối với sự nghiệp của tôi, với gia đình nhỏ của tôi, với sức khỏe của tôi? Có thể giúp tôi kiếm tiền không? Có thể giúp tôi thi lên đại học không? Có thể giúp tôi thi lên nghiên cứu sinh không? Có thể giúp tôi ra nước ngoài học chuyên sâu không? Có thể giúp tôi có một thân thể tốt không? Nếu hôm nay chúng ta không đem việc hiếu dưỡng cha

mẹ liên hệ với lợi ích thực tế trước mắt chúng ta, không đem đạo lý giảng nói rõ ràng thì mọi người rất khó có thể quay đầu lại để thực hành hiếu đạo. [Vi] hiện nay là xã hội thương nghiệp, hiện nay là một xã hội cạnh tranh, xã hội khoa học kỹ thuật. Do vậy tôi khuyên mọi người hiếu không phải là kích động, cũng không phải là cảm động mà là muốn đem lý luận thực tế nói rõ ràng cho mọi người. Khi các bạn rõ lý rồi, các bạn tự nhiên sẽ trở về nhà hiếu kính cha mẹ, do vậy cuối tháng 7 sau khi từ Hồng Kông trở về, tôi về bên cạnh cha mẹ, chân thành làm một người con trai trong 4 tháng.

Phật trong Kinh điển đã nói, lão Hòa Thượng Tịnh Không của chúng ta cũng nói, và Ấn Quang tổ sư cũng nói thì tôi bắt đầu có thể hội, chúng ta là đồng tu học Phật, đồng tu học Phật chúng ta đều biết một câu nói như vậy “*nhất thiết pháp do tâm tướng sanh*”, “*cảnh tùy tâm chuyển, tướng do tâm sanh*”. Lý luận này nói với chúng ta, nếu chúng ta muốn có [quả] báo tốt, nếu chúng ta muốn đạt được lợi ích thù thắng trong xã hội hiện thực, bao gồm cả ngũ phước: thăng quan, phát tài, có con, khỏe mạnh, chết yên lành. Đây đều là y báo, nói cách khác đây đều là hoàn cảnh khách quan, y báo chuyển theo chánh báo, chánh báo chính là tâm bạn, chính là ý niệm của bạn. Vấn đề tiếp theo bày ra trước mắt chúng ta chính là tôi muốn tu cái tâm này, tôi phải tu tâm thuần thiện thuần tịnh thì tôi mới có thể hưởng thụ được [đời sống] vật chất và tinh thần tốt như thế. Không thành vấn đề! “*Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng*”, bạn có tâm tốt bạn được quả báo tốt, bạn có tâm xấu bạn bị quả báo xấu. Vậy thì dùng cái gì để có hiệu quả cao nhất, phương pháp hữu hiệu nhất, phương thức ổn định nhất để có thể tu sửa cái tâm xấu ác hiện nay của chúng ta. Đây là vấn đề bày ra trước mắt chúng ta, có phương pháp tốt, địa điểm tốt, cách thức tốt, phương pháp tốt nào có thể giúp chúng ta nhanh chóng tu tốt cái tâm này, nhanh chóng khế nhập cảnh giới không?

Đây là điều mà mỗi vị đồng tu, mỗi vị học Phật ngồi đây đều hy vọng có được đáp án, Phật có nói không, Ấn Quang lão Hòa Thượng có nói không, lão pháp sư Tịnh Không có nói không? Làm thế nào để tu cái tâm này có hiệu quả cao mà lại ổn định? [Các ngài] đã nói rồi, chỉ là chúng ta tâm thô mắt mờ không chú ý mà thôi, nghe vào tai trái lọt sang tai phải, trong “*Kinh Vô Lượng Thọ*” Phật nói: “*Tam thế chư Phật, tịnh nghiệp chánh nhân*”, câu đầu tiên là hiếu dưỡng phụ mẫu, bạn xem, học Phật, thành Phật, bất luận là Phật quá khứ, Phật hiện tại hay Phật vị lai, các Ngài khởi tu từ đâu? Từ hiếu dưỡng phụ mẫu. Ấn Quang lão Hòa Thượng nói: “*Đôn luân tận phận, nhàn tà tôn thành, chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành, trì giới niệm Phật*”, Ngài cũng nói đôn luân, đôn luân là ngũ

luân, luân đầu tiên chính là phụ tử hữu thân, bạn xem cũng bắt đầu từ hiếu dưỡng phụ mẫu, nhiều năm nay lão Hòa Thượng tận lực thúc đẩy Đề Tử Quy “thủ hiếu để”, cái đầu tiên chính là hiếu. Khi lão Hòa Thượng giảng Liễu Phàm Tứ Huấn ngài nói cách tích thiện có 10 phương pháp, cái thứ nhất gọi là “thiện chí giúp người”, cái thứ hai là “giữ tâm ái kính”, khi lão Hòa Thượng giảng đến giữ tâm ái kính, ngài nói trong 10 phương pháp tích thiện này kỳ thực giữ tâm ái kính chính là cơ sở. Tôi nghĩ mọi người đều rất quen thuộc Liễu Phàm Tứ Huấn mà lão Hòa Thượng giảng 22 giờ tại đài truyền hình Phụng Hoàng, do vậy từ đây chúng ta dường như có thể hiểu được tại sao những tổ sư đại đức này, vì sao Phật Bồ Tát đều bảo chúng ta phải hiếu dưỡng cha mẹ. Mọi người có hiểu được ý nghĩa bên trong không?

Hiếu dưỡng phụ mẫu là một bước có hiệu quả nhất, trực tiếp nhất, phương tiện nhất, ổn định nhất để tu tâm thanh tịnh, tỏa sáng ái tâm, nâng cao giác ngộ, vì sao vậy? Tôi ở trường học không được sao? Tôi yêu không được sao? Yêu là bạn có tình dục, có ô nhiễm. Tôi làm kinh doanh tôi không thể tu tâm thiện sao? Kinh doanh bạn có lợi ích, lên đại học, lên đại học bạn có truy cầu, bạn có danh văn lợi dưỡng. Trong đời ngũ trược ác thế này, gia đình, ở bên cạnh cha mẹ là nơi duy nhất chúng ta [có thể] không tìm thấy sự tự tư tự lợi. Cha mẹ và con cái không có tự tư tự lợi, cha mẹ và con cái không có danh văn lợi dưỡng, cha mẹ đối với con cái không có mong cầu, không có ngũ dục lục trần, cha mẹ đối với con cái không có tham sân si mạn. Bạn xem hôm qua những bạn nhỏ ở hội “Canh Tâm Viên” của chúng ta ở bên trên diễn tiết mục “Cây Đại Thọ”, cha mẹ đối với con cái là sự ban tặng vô hạn, có cầu tất ứng, khi cha mẹ nổi nóng, bực tức đối với con cái thì xuất phát điểm cũng là vì yêu bạn mà thôi. Do vậy nhà là một nơi duy nhất không có bốn thứ: *tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần, tham sân si mạn*. Đây là điều đầu tiên, hoàn cảnh tu học không giống nhau, mức ô nhiễm ít. Thứ hai, cha mẹ có ân tình với chúng ta “*lòng con nhỏ bé như cỏ dại, làm sao báo đáp ân mẹ như mặt trời ba xuân*”, cha mẹ có đại ân đại đức với chúng ta, cho chúng ta sanh mạng, cho chúng ta thân thể, đưa chúng ta tới thế gian này, chăm sóc từ việc đại tiểu tiện, ngâm đắp nuột cay, chẳng quản ngày đêm chăm sóc chúng ta. Nếu đối với người như vậy mà bạn không yêu thương, nếu đối với người như vậy mà bạn không kính, bạn không có thành kính, thì chúng tôi muốn hỏi: đối với ai bạn mới có thể khởi phát tâm chân thành?

Bạn nói tôi không chân thành, không thành kính với cha mẹ, nhưng tôi thành kính đối với lão Hòa Thượng Tịnh Không, là giả đấy! Điều đó khẳng định có

danh văn lợi dưỡng, khẳng định có xen tạp. Ấn Quang lão Hòa Thượng nói: “*Một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích*”, chẳng có người học Phật nào mà không muốn đạt được lợi ích cả. Vấn đề then chốt đó là thành kính là nhân, lợi ích là quả, vậy chúng tôi muốn hỏi: “*Tôi làm sao để thành kính? Tôi muốn thành kính, tôi nguyện thành kính, bởi vì có thành kính tôi mới có thể đạt được lợi ích*”. Bạn phải luyện tập từ bên cha mẹ trước, nếu như bạn không thành kính với cha mẹ, bạn nói bạn thành kính với Phật Bồ Tát, đó là giả. Tâm thành kính với Phật Bồ Tát là giả vậy thì bạn không thể đạt được lợi ích chân thật trong Phật Pháp, không đạt được lợi ích chân thật trong Phật Pháp, vậy thì bạn cũng không đạt được lợi ích vật chất và lợi ích tinh thần khách quan. Cái lợi ích này bao gồm đời sống vật chất và tinh thần, mọi người nhìn thấy *một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích*, từ chỗ hiếu dưỡng cha mẹ để khởi phát tâm thành kính của mình, có phần tâm thành kính này rồi tiếp tục mở rộng đến sư đạo. Phật giáo là sư đạo, sư đạo được kiến lập trên cơ sở của hiếu đạo, vì sao? Bởi vì hiếu đạo giúp bạn khởi ra cái tâm thành kính, bạn dùng phần tâm thành kính này lại dùng trên sư đạo, bạn liền đạt được một phần lợi ích trong sư đạo, mười phần thành kính của bạn dùng trên sư đạo bạn liền đạt được mười phần lợi ích trong Phật Pháp. Quan hệ logic này là tuyệt đối chính xác, do vậy tôi hôm qua lão Hòa Thượng khai thị tôi liền thông suốt sáng tỏ, sư đạo kiến lập trên cơ sở của hiếu đạo, vì sao? Không có hiếu đạo thì không có sư đạo sao? Tôi nhấn mạnh sư đạo chẳng phải được rồi ư? Vì sao phải nhấn mạnh hiếu đạo? Hiếu đạo có quan hệ gì với sư đạo? Hiếu đạo có thể khởi phát tâm thành kính của bạn, bởi vì con người dễ nhất là thành kính với cha mẹ, bởi vì họ có ân tình lớn nhất đối với bạn, họ yêu bạn nhất, họ dành thời gian cho bạn nhiều nhất, họ chăm sóc bạn chu đáo nhất, do vậy mà tâm thành kính của bạn dễ xuất hiện nhất. Nói cách khác nếu tình yêu thương lớn như vậy mà tâm thành kính của bạn cũng không dẫn khởi ra được, bạn nói bạn có tâm thành kính với Phật Pháp, bạn có tâm thành kính với sư phụ, không thể nào! Bạn không có tâm thành kính vậy bạn không đạt được lợi ích, đây là lý do vì sao mà ba đời chư Phật, vì sao Ấn tổ lão Hòa Thượng, vì sao lão Hòa Thượng Tịnh Không của chúng ta nói đi nói lại không ngừng khuyên chúng ta trở về nhà tận lực hiếu dưỡng cha mẹ. Không phải nói chúng ta về nhà chăm sóc cha mẹ, chăm lo việc ăn uống của cha mẹ, không phải chỉ những thứ này, chăm lo cuộc sống hằng ngày của cha mẹ, dưỡng tâm cha mẹ, dưỡng chí cha mẹ, không phải, không chỉ là những điều này, mà vì bạn không có tâm thành kính, bạn phải

thông qua việc này để dẫn khởi tâm thành kính, vậy là đủ rồi. *Một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích.*

Chúng ta đều biết thí nghiệm nước của tiến sĩ Giang Bồn Thắng, chúng ta dán một chữ yêu lên một ly nước thì kết tinh của nước đặc biệt đẹp, trên chiếc ly chúng ta dán một chữ hận trong từ hận bạn, thì kết tinh của nước đặc biệt xấu. Nước là y báo, ý niệm của chúng ta là chánh báo, y báo chuyển theo chánh báo, vậy thì công ty của chúng ta là y báo, tài phú của chúng ta là y báo, sức khỏe của chúng ta là y báo, gia đình của chúng ta là y báo, con cái của chúng ta là y báo, học nghiệp của chúng ta là y báo, y báo chuyển theo chánh báo. Nếu ý niệm của bạn là yêu, nếu ý niệm của bạn là thiện, y báo của bạn liền là thiện, ở đâu giúp bạn rèn luyện ý niệm thiện? Hạ thủ từ đâu để rửa sạch tâm dơ để biến nó thành một cái tâm yêu thương? Bắt đầu từ cha mẹ là nơi dễ nhất để khởi phát yêu thương. Vì sao vậy? Có sự bảo đảm của huyết thống, có sự bảo bọc chu đáo nhiều năm như vậy nên dễ dàng nhất để khởi phát yêu thương. Bởi vì đây là thiên tánh, phụ tử hữu thân, sự sắp đặt của tự nhiên như vậy mà bạn cũng không có tình yêu, không dẫn khởi ra được, vậy trong những mối quan hệ có sự sắp xếp của lợi ích, sắp đặt của dục vọng mà bạn muốn dẫn khởi cái tâm này ra, đây chẳng phải là si mê cuồng vọng sao? Do vậy 15 phút đầu tôi giảng về việc lý giải vì sao phải hiếu dưỡng cha mẹ. Tâm hiếu dưỡng cha mẹ là tâm thuần tịnh thuần thiện, tâm hiếu dưỡng cha mẹ là tâm thành kính. Phải đặt nền móng ở đây, tâm bạn tốt, tâm bạn thành kính, tâm bạn thiện, từ đây mà thay đổi y báo của bạn, y báo của bạn sẽ càng ngày càng thù thắng. Cho nên Phật nói hiếu dưỡng cha mẹ là phước điền, nó có thể trồng hạt giống và có thể phát triển lên, đạo lý nằm ở đây. Không phải mê tín mà vì quá trình hiếu dưỡng cha mẹ là quá trình rửa sạch cái tâm dơ bản của chính mình, là quá trình làm tỏa sáng tình yêu thương của chúng ta. Tâm thiện rồi, tâm yêu thương rồi, ý niệm tốt rồi, y báo chuyển theo chánh báo, rất tự nhiên mà công ty của bạn liền tốt, gia đình bạn liền tốt, học nghiệp của bạn cũng tốt, thân thể của bạn liền khỏe, do vậy sự viên mãn của hiếu đạo là đại viên mãn. Từ sơ phát tâm cho đến thành Phật kỳ thực chính là một chữ hiếu, làm viên mãn là được rồi. Đây là lý do vì sao tôi phải trở về hiếu dưỡng cha mẹ. Kỳ thực có thứ gì có thể sánh với việc hiếu dưỡng cha mẹ được chứ? Chẳng có bất cứ thứ gì có thể so sánh với việc hiếu dưỡng cha mẹ. Có thứ gì có thể thay thế được không? Không có, bởi vì đây là sự sắp đặt của tự nhiên “*phụ tử hữu thân*” chính là ở đây, những thứ khác đều không phải. Bạn nói “*phụ phụ hữu biệt, bằng hữu hữu tín, huynh đệ hữu ái, quân thân hữu nghĩa*”, nếu so với phụ tử hữu thân thì còn kém

quá nhiều. Cái duyên này quá sâu, có đại nhân duyên mới trở thành người một nhà, cho nên chúng ta còn cha mẹ là còn có một nguồn tài nguyên quý báu, nhất định đừng rời xa họ, trở về bên cạnh họ là tu hành, là rửa cái tâm dơ bẩn của mình, đem tâm yêu thương của mình mở rộng ra. Đây là cách tốt nhất, con đường hay nhất, phương pháp ôn hòa nhất, bí quyết phương tiện nhất.

Tiếp theo tôi xin báo cáo với mọi người một số thể hội và vài câu chuyện khi tôi về nhà, trở về nhà của cha mẹ. Tháng bảy năm nay sau khi từ Hồng Kông trở về tôi về chăm sóc cha tôi. Trong cuộc cách mạng đại văn hóa ông bị một kẻ tạo phản đánh bị thương đôi mắt. Lúc đó là thời kỳ cách mạng văn hóa động loạn, đôi mắt bị đánh chảy máu nhưng vì trị liệu không kịp thời nên trong mắt để lại các đốm máu. Tuổi cao rồi thì não cung cấp máu không đủ khiến các đốm máu càng ngày càng tụ lại dẫn tới bệnh thoái hóa điểm vàng trong mắt, không nhìn thấy nữa. Lưng của cha tôi bị kẻ tạo phản cách mạng văn hóa dùng gậy sắt, bởi vì hấn làm việc trong công xưởng cơ giới, nhà máy thiết bị chữa cháy Bảo Khê, đó là một công xưởng cơ giới, sản xuất xe cứu hỏa, thiết bị cứu hỏa, cha tôi bị hấn đánh gãy lưng, không đi được lại không nhìn thấy gì. Khi tôi trở về chăm cha thì ông đã 85 tuổi rồi.

Năm đó trạng thái của tôi như thế nào? Tôi xin báo cáo với mọi người. Năm tôi 10 tuổi thì bắt đầu đại cách mạng văn hóa, cha mẹ tôi đều bị bắt nhốt vào nhà tù. Sau đó mãi đến 55 tuổi, tới tháng 7 năm nay là 45 năm tôi không sống cùng cha mẹ. Tôi tham gia đội sản xuất, học đại học, ở bên ngoài làm việc, sau đó ra nước ngoài rồi làm kinh doanh, cuối cùng thì lập gia đình rồi chuyển ra ngoài sống v.v... cho nên tôi không biết cái gì gọi là hiếu dưỡng cha mẹ, không biết làm sao để chung sống với cha mẹ, không biết khi chung sống với cha mẹ thì cần chú ý điều gì. Nói cách khác tôi không hiểu ý, không lí giải được, cũng không có tình thân. Quan hệ giữa tôi và cha mẹ chính là cho tiền, chính là một tháng về nhà một lần, sinh nhật cha mẹ về nhà một lần, mẹ tôi có thể ra ngoài thì mời bà ăn cơm, cha tôi không đi được thì nhiều nhất là một tuần về một lần. Đây là sau khi học Phật rồi thì tôi mới một tuần về nhà một lần, trước khi chưa học Phật thì e rằng một tháng không về nhà nổi một lần, rõ ràng là rất hời hợt qua loa. Cha mẹ có khó khăn gì cũng không biết, họ có niềm vui gì cũng không hay, họ có đau khổ gì cũng không hiểu, họ có kỳ vọng gì cũng không rõ, tâm cha mẹ như thế nào cũng không nắm được, cha mẹ có nguyện vọng gì cũng không rõ ràng, cho nên tôi tiếp xúc với cha mẹ giống như là dầu với nước vậy, không thể bao dung nhau.

Năm 2007 tôi bắt đầu học Phật, nhưng đĩa tôi giảng pháp ở các nơi họ chưa bao giờ xem qua. Mọi người cảm thấy rất kỳ lạ, *“Vì sao họ không xem vậy? Anh giảng hay như vậy, thực hành Đệ Tử Quy trong công ty, làm nhiều việc như vậy, nghe lão Hòa Thượng, lão Hòa Thượng cũng tán thán anh như thế”*. Gần đây em gái tôi mới nói với tôi rằng: *“Anh à, bây giờ chúng em bắt đầu xem đĩa giảng của anh rồi, chúng em cảm thấy người học Phật đều không hiểu kính ba mẹ”*. Sau 4 năm, hiện nay cô ấy mới xem đĩa giảng của tôi, vì sao vậy? Bạn thật đã thay đổi. Bởi vì cha mẹ sống cùng em gái tôi, 4 tháng này ngày ngày tôi đều về nhà, cô ấy nhìn thấy tôi thật sự đã thay đổi, thấy một người chân thật học Phật họ làm cái gì, tâm họ là tâm gì, thái độ của họ đối với cha mẹ như thế nào. Cô ấy bội phục, cho nên sau khi cha tôi qua đời thì chúng tôi thường xuyên trao đổi với nhau.

Có một lần khi cha tôi còn sống ông nói với tôi rằng: *“Tiểu Lâm, có một việc ba phải nói với con”*, có một người lái xe họ Hách, cậu Hách là tài xế tôi thuê cho cha tôi. Lúc đó tôi chưa học Phật, năm 2005 hay là năm 2004 tôi quên rồi, chúng tôi đã xảy ra cãi vã nên tôi đã chửi cậu tài xế này, nói ra những lời thô tục. Bởi vì tôi là ông chủ nên tôi đã đuổi việc cậu tài xế này, nhưng cậu ấy là tài xế tôi thuê cho cha mẹ tôi. Cậu ấy chăm sóc cha tôi rất chu đáo tỉ mỉ, giúp cha tôi đi khám bệnh, lấy thuốc, làm thủ tục gửi tiền ngân hàng, tắm cho ba tôi, mua quần áo cho ông, đó là một người tri kỷ bên cạnh ba tôi. Cũng không phải chỉ vài câu nói, có lẽ là lúc đó cậu ấy đến công ty báo cáo hóa đơn, phòng tài vụ cho rằng cậu ấy đã chi tiêu một khoản dường như không hợp lý lắm. Tôi thì cho rằng cậu ấy có thể là dôi trá hay là tham ô gì đó. Lúc đó tôi chưa học Đệ Tử Quy *“thấy chưa thật, chớ nói bừa, biết chưa đúng, chớ tuyên truyền”*, ngày ngày tôi đều thấy chưa thật, ngày ngày tôi đều biết chưa đúng, cứ thuận theo tính khí mà chửi mắng cậu ấy. Sau khi chửi và đuổi cậu ấy đi ba tôi vô cùng tức giận, như lời chú tài xế nói thì là: *“Bác Hồ nổi thịnh nộ”*. Trước khi ông qua đời, sau khi hai cha con tôi tiếp xúc với nhau, sau đó ông bắt đầu có niềm tin đối với tôi ông mới nói: *“Con trai à! Con còn nhớ Tiểu Hách không?”*, tôi nói: *“Con còn nhớ ạ”*. *“Chúng ta có lỗi với người ta, bây giờ ba mới dám nói với con lời này, bởi vì hiện nay con đã thay đổi rồi. Cậu ấy chăm sóc ba đến hôm nay khiến ba vẫn còn cảm động. Con nhất định phải cố gắng chiếu cố cho Tiểu Hách, cậu ấy có khó khăn gì con nhất định đừng quên nhé”*. Lúc cha nói với tôi lời này thì trong tâm tôi vẫn còn không thoải mái, vì cậu ấy cũng mắng tôi, nó còn lôi cả cha mẹ tôi ra để mắng tôi bằng những lời thô tục, cho nên đối với tôi mà nói điều này khiến tôi tổn thương rất lớn. *“Sắp cho người, trước hỏi mình, mình không thích, phải mau ngưng”*. Bạn chửi cha

mẹ người ta, người ta có thể không chửi cha mẹ bạn hay sao? Nếu bạn biết cha mẹ bạn bị người ta chửi bạn thấy khó chịu, vậy bạn có thể chửi cha mẹ người khác sao? Cho nên lúc đó tôi vì ứng phó với cha nên nói: “*Vâng! Ba cứ yên tâm*”. Tôi có thể tìm thấy người tài xế này không? Có thể tìm thấy nhưng tôi không muốn tìm, trong tâm tôi khó chịu, tôi không muốn cúi đầu, tôi không muốn nhận lỗi với cậu ấy.

Sau khi cha tôi qua đời, tôi xem lại những chuyện cha dặn dò tôi trong 4 tháng này xem còn chuyện gì tôi vẫn chưa làm được, đột nhiên tôi nghĩ ra cậu Hách. Tôi đã gửi một tin nhắn cho cậu ấy, tôi viết tin nhắn đó có hòa lẫn cả nước mắt, đại khái là: “*Cậu Hách à! Anh là Hồ Tiểu Lâm, trước đây anh chửi em là vì anh chưa học Phật, chưa học văn hóa truyền thống. Khi còn sống ba anh thường dặn dò, không chỉ một lần nói với anh rằng: con nhất định phải nhận lỗi, con trai! Chúng ta thật sự đã sai rồi nên phải xin lỗi cậu ấy, cậu ấy có khó khăn thì phải giúp đỡ cậu ấy, cậu ấy đối với ba rất tốt, chúng ta đã lấy oán trả ơn rồi*”.

Tôi viết: “*Anh là một đứa con không hiếu kính, chuyện đuổi em đã khiến ba mẹ anh rất tức giận, anh sai rồi, anh sẽ sửa, anh thừa nhận, hy vọng em có thể tha thứ cho anh, ở đây anh xin đại diện cho ba anh dập đầu với em, anh xin sám hối tội nghiệp của mình, cả đời này anh sẽ không quên việc đã gây ra sự tổn thương cho em. Khi nào có khó khăn, xin em hãy nhớ số điện thoại của anh, em gửi tin nhắn cho anh, hoặc nếu em không muốn gửi tin nhắn thì em nhờ người khác chuyển tin cho anh cũng được, anh đối với em cũng giống như đối với em gái của anh vậy, đây là tâm nguyện của ba anh. Mạt học thường hổ thẹn Hồ Tiểu Lâm, đánh lễ ba lạy, thêm ba lạy*”.

Tôi đã sám hối! Tôi đã chuyển tin nhắn này cho em gái tôi, chuyển cho mẹ tôi. Bản thân sai rồi, cha đã không còn nữa, bạn làm con trai bạn bất hiếu, chút di nguyện này của cha mà bạn không hoàn thành cho ông, ông đi rồi cũng chưa làm viên mãn. Em gái tôi nhận được tin nhắn này đã gửi lại cho tôi một tin nhắn: “*Người anh vĩ đại! Người anh khiến người tôn kính*” vì sao? Cô ấy biết anh trai của mình là người như thế nào, nhưng hôm nay có thể chủ động nhận lỗi với một cậu tài xế, hơn nữa bản thân cậu tài xế này cũng có vấn đề, không phải không có vấn đề. Hôm nay tất cả những hiềm nghi trước đây toàn bộ được hóa giải, thừa nhận sai lầm, bất hiếu nên dập đầu lạy họ.

Cho nên chúng ta nói, cảm nhận của cha mẹ là gì? Bạn không trở về bên cạnh họ thì bạn thật sự không biết. Bạn nói dưỡng chí của cha mẹ, dưỡng huệ của

cha mẹ, nhưng bạn có biết cha mẹ bạn thiếu trí huệ ở chỗ nào hay không? Bạn dưỡng như thế nào đây? Bạn có biết họ không hiểu chỗ nào không? “*Cùng khuyên thiện, cùng lập đức. Lỗi không ngăn, đôi bên sai*”, bạn khuyên cha mẹ như thế nào đây? Căn bản là bạn không biết họ sai ở chỗ nào, họ không hiểu chỗ nào, vậy bạn làm sao có thể dạy họ những đạo lý chí thiện chí mỹ chứ?

Chúng ta không ở bên cạnh cha mẹ, cho nên vì sao gọi là hiếu thuận? Có lúc cả ngày chúng ta ở bên cạnh cha mẹ mà không có chuyện gì cả, tôi thường xuyên gặp phải tình trạng như vậy. Cha ngồi ngáy người ra ở trên ghế, ông không thèm để ý tới bạn, xem truyền hình, ngủ gật, đặc biệt người tuổi tác cao như cha tôi, ông ngồi trước ti vi ngủ gật, đầu cúi xuống, miệng thì chảy nước miếng, có thể khoảng 2 giờ đồng hồ, bạn có thể phiền não với ông không? Phải thuận theo, “*ba lên giường nằm ngủ một lúc đi*”. Nếu bạn gọi ông dậy bảo ông niệm A Di Đà Phật liệu ông có phiền không? Đó là ý của bạn, không phải ý của cha. Cho nên sự việc này dạy tôi một bài học rất lớn. Không phải đồng tu chúng ta không tìm được cơ hội độ hóa cha mẹ, mà bởi vì tâm khí chúng ta bông bột nóng vội, không ở cạnh để cùng họ đối diện với những vấn đề khiến họ vui, khiến họ buồn phiền, khiến họ buồn khổ. Chúng ta muốn nói chuyện làm chúng ta vui, chúng ta muốn nói với họ những chuyện mà chúng ta muốn nói, những gì cha mẹ muốn, những yêu cầu của cha mẹ thì chúng ta không hề để trong tâm. Đây chính là lý do vì sao phần lớn đồng tu không được cha mẹ ủng hộ, bởi vì chuyện bạn muốn nói thì cha mẹ không muốn nghe, chuyện họ muốn nói thì bạn lại nói không rõ ràng, hơn nữa lúc đó bạn không ở đó hoặc là bạn không hứng thú hoặc là bạn còn khiển trách họ. Vậy thì Phật Pháp mang đến cho bạn sự xung đột, mang đến cho bạn là sự đoạn giao. Ba nói chuyện của ba đi, con nghe cái của con.

Trước đây tôi ở cùng mẹ, mỗi lần về nhà tôi đều phải in cho bà một tờ chữ lớn phước thứ nhất trong Tịnh Nghiệp Tam Phước: “*Mẹ à! Mẹ xem cái này: hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp*”, sau đó tôi in cho bà những bức tranh chữ do lão Hòa Thượng viết, “*Mẹ à! Mẹ nên đọc cái này, đô nhiếp lục căn, tịnh niệm tương tục*”.

Mẹ tôi nói: “*Con đang nói cái gì thế? Con trai, mẹ nghe không hiểu, được rồi, cảm ơn con, để ở đấy đi*”.

Những thứ này ngày hôm nay bà không thể tiếp nhận được, vì đó là ý của bạn, không phải ý của bà, “*Bồ Tát ở đâu cũng đều khiến chúng sanh sanh tâm*

hoan hỷ”, bà không hoan hỷ, không hoan hỷ thì vấn đề không phải ở phía mẹ, mà ở phía bạn.

Cho nên mẹ tôi nghe đoạn này trong Liễu Phàm Tứ Huấn: “*Người vô có mang tiếng xấu, thì con cháu sẽ phát đạt*”, mẹ tôi nói: “*Con vừa về nhà thì ký được một hợp đồng, hợp đồng này là do nỗi oan năm đó của mẹ mang tới cho con sao?*”

Tôi nói: “*Mẹ à! Đúng vậy, mẹ biết không, chính là chuyện này*”.

Mẹ tôi nói: “*Con trai à! Vậy chúng ta thật sự phải cảm ơn cô ấy rồi, hôm nào đó mẹ sẽ mời cô ấy ăn cơm, mẹ cũng phải mời cả chồng của cô ấy đến nữa. Cô ấy cũng rất đáng thương, sức khỏe lại yếu lắm, chúng ta có nên mời cô ấy ăn cơm và tặng cô ấy một ít tiền không?*”.

Tôi nói: “*Mẹ à! Vậy là đúng rồi, thật sự là nên như vậy, mỗi người đều có ân tình đối với chúng ta*”.

Bốn tháng này tôi ở cùng mẹ, có một hôm bà vô cùng bình tĩnh mà trầm lắng nói với tôi rằng: “*Con trai à! Con làm được rồi, con chính là Phật sống*”.

Tôi nói: “*Mẹ à! Con thật sự không dám nhận, con thật sự không phải Phật sống, có một vị Phật sống đó chính là thầy của con, lão Hòa Thượng Tịnh Không. Mẹ cảm thấy con có thay đổi không?*”.

Mẹ tôi nói: “*Có thay đổi*”.

Tôi nói: “*Mẹ có biết sự thay đổi của con là do đâu không? Do lão Hòa Thượng dạy đấy, thầy mới dạy con hơn ba năm, chưa đến bốn năm, con đã được như vậy. Trước đây đức hạnh của con trai mẹ như thế nào mẹ đều biết rồi, nay con đã thay da đổi thịt rồi. Lão Hòa Thượng đã đem một đứa con trai thất tình đạt lý, biết hiếu kính trả về bên cạnh mẹ*”.

Mẹ tôi nói: “*Con trai à! Kỳ thực trong tâm mẹ người mẹ tôn trọng nhất chính là lão Hòa Thượng, mẹ rất ngưỡng mộ Ngài, bởi vì mẹ yêu thương con bao nhiêu thì mẹ tôn trọng Ngài bấy nhiêu, bởi vì con thật sự tốt là do Ngài dạy, Ngài đã dạy con trai mẹ tốt nên mẹ phải cảm ơn Ngài*”.

Đây là câu thứ nhất, mẹ rất kính trọng Ngài.

Thứ hai, “Mẹ biết hiện nay mẹ muốn bái ngài làm thầy, nhưng mẹ không phải là một học trò đạt tiêu chuẩn, bởi vì mẹ còn ăn thịt, đợi khi nào mẹ không ăn thịt nữa, thì mẹ sẽ đi bái Ngài làm thầy”.

Tôi nói: “Mẹ à! Mẹ biết không? Cảnh giới của lão Hòa Thượng, cảnh giới của lão Hòa Thượng rất tuyệt vời, khi giảng Kinh ngài đã nói rằng: “Dưới gầm trời này không có ai mà tôi không yêu quý; thứ hai, dưới gầm trời này không có ai mà tôi không thể tha thứ; thứ ba, dưới gầm trời này ai cũng là người đáng để tôi học tập. Mẹ à! Đây là cảnh giới của lão Hòa Thượng”.

Mẹ tôi nói: “Áy da! Mẹ phải cố gắng, bây giờ mẹ vẫn chưa thể tha thứ cho oan gia của mẹ, mẹ cũng phải cố gắng tha thứ cho cô ấy, dưới gầm trời này không có ai mà tôi không thể tha thứ”.

Chúng ta làm sao để báo ân sư phụ đây? Sư phụ, Phật Bồ Tát đã mang tới cho chúng ta lợi ích lớn như vậy, chúng ta báo đáp như thế nào đây? Nơi báo ân đầu tiên chính là gia đình, bạn khiến cha mẹ thật sự thấy Phật Pháp đã khiến bạn thay đổi “lãng tử quay đầu vàng không đổi”. Trước đây tôi là một kẻ chửi mắng cậu tài xế Hách như vậy, hôm nay lại hiếu kính cha mẹ như thế. Vì sao vậy? Vì giáo dục của Phật, vì sự giáo dục của lão Hòa Thượng, đủ rồi! Chúng ta đang thay lão Hòa Thượng tu phước. Tôi mang tới những lợi ích tốt, phước khí tốt như vậy cho cha mẹ, ai đã mang tới vậy? Lão Hòa Thượng là nhân, chúng ta làm như vậy là quả, lão Hòa Thượng thông qua đệ tử của Ngài tu phước lớn. Nếu phước của lão Hòa Thượng lớn, thì Ngài có thể ra đi hay không? Bạn nói, người này phước thật lớn, hơn 20 tuổi đã ra đi rồi, có cách nói như vậy hay không? “Có phước lộc thì trường thọ”, cho nên lão Hòa Thượng ở lại thế gian bao lâu thì phải xem phước của lão Hòa Thượng. Phước của lão Hòa Thượng ở đâu? Ở trên thân của đệ tử. Học trò thay thầy giáo tu phước, bởi vì lão Hòa Thượng dạy ra một người học trò như vậy, bạn tạo phước cho một vùng, bạn mang tới niềm vui cho cha mẹ, bạn mang tới hạnh phúc cho cha mẹ, bạn mang tới an khang khỏe mạnh cho cha mẹ, ai tu phước vậy? Là lão Hòa Thượng tu trong lúc giảng kinh thuyết pháp. Ngài có phước ngài có thể đi hay không? Ngài sẽ không đi. Cho nên thay vì chúng ta ở trước mặt lão Hòa Thượng chổng mông lên lạy, khóc, đốt nhang, tìm gặp ngài, không bằng bạn về nhà cố gắng hiếu kính cha mẹ, đây chính là chân thật hiếu dưỡng lão Hòa Thượng. Ngài mong muốn nhất không phải là thọ mạng của ngài, ngài chắc chắn không muốn nhìn thấy danh văn lợi dưỡng, mà ngài muốn điều gì? Trên Kinh Phật nói: “Trong cúng dường thì cúng dường pháp là thù thắng

nhất”, trong cúng dường pháp thì cái gì là thù thắng nhất? Y giáo tu hành là tối thắng nhất, bạn làm theo những gì ngài nói.

Chúng ta quay về bên cạnh cha mẹ là một nơi tốt để tu học. Bạn nói: “*Trở về nhà hiếu dưỡng ba mẹ còn tu hành cái gì chứ? Chúng ta học Phật rồi thì chúng ta phải đi độ người nhà, họ là một mảnh đất khô cằn, chúng ta như một trận mưa cam lộ, chúng ta phải tưới nước trên mảnh đất khô cằn này.*” Thôi đi bạn! Bạn nên xem mọi người đều là Bồ Tát chỉ có mình bạn là phàm phu, ai là phàm phu vậy? Hồ Tiểu Lâm. Cuối tháng 7 khi tôi mới về nhà, tôi nghĩ mình rất cù khô, tôi thừa nguyện tái lai, nóc nhà tôi sắp thủng rồi tôi về vá lại, khoác lác, Đại Đức gì chứ! Bạn mang về một đồng oản khí ngạo mạn. Việc đầu tiên cho tôi một cái tát tỉnh người chính là câu chuyện ăn đậu phụ thôi. Mất cha tôi không tốt, buổi trưa tôi cùng cha ăn cơm, ông rất thích ăn đậu phụ, đậu phụ thôi, đậu phụ thôi mận. Ông không thể gấp từng miếng mà đưa vào miệng được, ông phải dùng đũa từ từ gấp từng chút một đưa vào miệng, còn có canh, bánh bao hoặc là cơm. Với thị lực đó của ông ngay tới cái nút áo cũng cài sai thì ông có thể cắt đậu phụ được không? Ông có thể gấp đậu phụ được không? Đó là việc rất khó. Tôi nhìn ông thì thấy rất khó chịu, tôi nói: “*Ba à! Để con gấp cho ba!*” tôi liền gấp cho ông một miếng, gấp một miếng bỏ vào bát của ông, nhưng ông lại húp không đúng chỗ đó, rốt cuộc con để nó ở đâu? Húp 3 miếng cháo cũng không tìm thấy miếng đậu phụ đó. Tôi nói: “*Ba à! ở đây*”, tôi giúp ông xoay bát, ba tôi ăn rồi nói: “*Con trai à! Đừng gấp cho ba nữa.*” Tôi không kiên nhẫn, tôi nói: “*Ba! Ở đây*”. “*Con trai! Không sao đâu, ba không ăn đậu phụ cũng được, ba ăn cái khác, con đừng giúp ba nữa, con đã bận cả ngày rồi, rất mệt.*” Sự phiền não này của bạn ông có thể cảm nhận được, bạn không yêu thương ông, bạn không đặt mình vào vị trí của cha để suy nghĩ cho cha, cha có thể cảm nhận được. Yêu thương cảm yêu thương, oán hận cảm oán hận, cha có thể nghe ra từ trong khẩu khí của bạn “*ba lại sao vậy?*”, bạn xem cái khẩu khí này, trong lời nói có sự khó chịu, “*được rồi, đại khái là được rồi*”, bạn không kiên nhẫn mà! Đây là câu nói mà tôi thường dùng khi về nhà. Sau đó cha tôi không ăn đậu phụ thôi nữa, việc này khiến ông không ăn đậu phụ thôi nữa, con trai không để gì về nhà ăn một bữa cơm, mình ăn đậu phụ gấp mãi không được một miếng, nó đã vội mình lại tìm không thấy, không thấy thì con trai sốt ruột, con trai sốt ruột thì bạn nói xem bữa cơm này ông ăn như thế nào đây? Bạn thử hỏi qua cảnh ngộ của người mù chưa? Chưa thử hỏi. Có một hôm buổi tối tôi làm xong việc thì trở về, tôi cùng con trai út cùng ngồi trên bàn ăn, bởi vì tôi cũng thích ăn đậu phụ thôi, tôi đột nhiên nghĩ ra rồi nói: “*Con trai,*

chúng ta cùng nhắm mắt lại xem ai gấp được miếng đậu phụ này nhé”, thật sự gấp không được, nước mắt tôi liền rơi xuống, cha tôi đều ăn cơm trong trạng thái như vậy, tôi không những không giúp ông mà còn không kiên nhẫn, cái gì vậy! Đây là người học Phật sao? Hôm sau trở về tôi nói: “Ba à! Được rồi, bắt đầu từ hôm nay món đậu phụ này con sẽ dứt cho ba ăn, ba đừng gấp nữa”.

Câu chuyện đậu phụ vẫn chưa xong. Đậu phụ gấp lên rồi, tôi đặt lên đĩa của cha, để ông tự dùng đĩa để ăn, vậy thì thật phiền phức! Bạn nghĩ xem đậu phụ thối vốn dĩ to bằng đầu que diêm, bạn gấp lên dính trên đĩa của bạn rồi làm sao chuyển sang đĩa cha được, gấp nửa ngày. Tôi nói được rồi chẳng bằng dứt luôn vào miệng cho cha, sau khi tôi dứt cho cha ăn thì ông rất vui, rất hài lòng, nhưng khi tôi dùng đôi đũa đó gấp thức ăn vào miệng mình thì tôi cảm thấy buồn nôn. Đôi đũa này cha tôi đã dùng qua rồi, tức khắc tôi liền rất cảnh giác, vô cùng hổ thẹn, tại sao đôi đũa mà cha dùng qua tôi lại chê bẩn, tôi lại buồn nôn chứ? Miếng cha tôi đều là răng giả, răng cũng rất đen, đôi đũa qua miệng cha, tôi liền cầm lên gấp thức ăn. Bạn đi Tây Phương ư? Bạn đùa à, bạn không có phần, bạn có gì mà đòi đi Tây Phương? Cha mẹ đã nuôi bạn khôn lớn như thế nào? Hôm nay bạn về nhà chăm sóc cha mẹ, bạn đã làm được gì chứ? Bạn mới trở về dứt cho cha mẹ miếng đậu phụ đầu tiên, bạn đã chán ngán ông đến như vậy. Các bạn đồng tu, nếu không về nhà thì cái gọi là hiếu dưỡng cha mẹ liệu tôi có biết cảnh giới của mình không đạt không? Không biết, ai dạy ai chứ? Chính là cha đã dạy tôi. Chúng ta học Phật thì biết, ông làm ra sự thị hiện đó là vì cái tâm không hiếu kính của bạn chiêu cảm tới, bạn thiếu khóa học này. Ông đã thị hiện một tấm gương như vậy trước mặt bạn, để bạn thực hành thông qua thân thể của ông, thông qua lúc bạn và cha ở cùng nhau để bạn bổ sung khóa học này. Hồ Tiểu Lâm không chỉ không hổ thẹn, không chỉ không cảm ơn, mà bạn còn ghét bỏ, bạn làm sao có thể là đệ tử Phật được chứ! Nói cách khác, Đệ tử Phật có người như bạn không? Tôi niệm một vạn câu Phật hiệu, tôi niệm một ngàn biến “Kinh Vô Lượng Thọ”, có tác dụng không? Đó là niệm vì mình, đôi đũa mà cha dùng qua bạn còn không dám đưa vào miệng, sự phân biệt của bạn lớn thế nào, sự chấp trước của bạn lớn biết mấy, bạn còn khoắc lác nói cảm ơn, bạn còn ba hoa nói thành kính, bạn muốn đạt được lợi ích của Phật Bồ Tát, bạn muốn xem hiểu kinh giáo nói gì, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, không thể nào, bạn không tương ứng.

Cho nên tôi phải đối trị, ngày ngày dùng đũa dứt thức ăn cho cha, tôi không chỉ dứt đậu phụ, tôi gấp được cái gì tôi đều dứt vào miệng cho cha, cha ngậm càng sâu tôi càng vui. Trước đây tôi như thế nào? tôi dứt cho cha xong ngay đến cơm

tôi cũng không ăn, dứt xong đậu phụ tôi nhúng dũa vào canh rửa rồi tôi mới gắp, vẫn chưa trực tiếp, bây giờ không như vậy nữa, lấy từ miệng cha ra thì tôi đưa ngay vào miệng mình, thử hỏi xem có gì đáng ghê gớm không. Cảm thấy không có gì hết, không có mùi vị lạ thường, như bình thường vậy thôi. Dần dần tôi thử hỏi được lão Hòa Thượng thường nói *“Trên thế giới vốn không có gì khác biệt, vạn pháp bình đẳng, là do chúng ta nhìn sai, nghĩ sai, nói sai”* không có sự khác biệt lớn như vậy, so với đậu phụ thôi còn tốt hơn nhiều. Đậu phụ thôi của Bắc Kinh thôi biết bao nhiêu mà Hồ Tiểu Lâm còn có thể đưa vào miệng, dũa của cha mình mình lại không thể đưa vào miệng, vì sao vậy? Vì bạn cho rằng đậu phụ thôi là thơm, *“nhất thiết pháp từ tâm tướng sanh, cảnh tùy tâm chuyển mà”*. Câu chuyện đậu phụ đã xong, có thể dùng dũa dứt cơm cho cha, hiệu suất ăn cơm của cha được nâng cao rất nhiều, hơn nữa ông rất vui vẻ cùng tôi ăn cơm. Vì ông thuận tiện, bạn nghĩ xem bình thường tôi không về nhà, em gái, em rể đi làm ở bên ngoài, buổi trưa mẹ tôi cũng không về nhà, ông ở nhà với hai cô giúp việc, mà họ thì không cùng ông ăn cơm, ông ăn cơm một mình. Bạn nói xem ai chăm sóc ông ăn cơm? Cho nên mỗi buổi trưa, bất luận là có cuộc hẹn gì tôi đều từ chối, chuyện này là sấm đánh cũng không thay đổi, 10 giờ 30 là rời khỏi văn phòng, 11 giờ mau chóng về nhà nhất định chăm sóc cha. Thứ nhất, xoa bóp 1 tiếng; thứ hai, cùng cha ăn cơm; thứ ba, chăm sóc cha ngủ trưa sau đó tôi mới đi.

Đây là luyện tập. Ấy da! Tôi mới biết bản thân mình chưa được, công phu không đặc lực, có tâm phân biệt, có chấp trước, đôi dũa cha dùng qua là bạn không dùng nữa. Khiêm tốn không? Hồ Tiểu Lâm biết mình chưa được rồi, về công ty còn dám nổi giận với nhân viên không? Còn cảm thấy mình tốt nghiệp nghiên cứu sinh, mình là ông chủ, 1 năm mình kiếm được bao nhiêu tiền, mình bố thí pháp bao nhiêu tiền, tài bố thí bao nhiêu tiền, mấy năm nay tôi đã bố thí 30 triệu tệ rồi, thế nào đây? Chẳng phải một miếng đậu phụ đã đánh đổ bạn rồi sao? Một chút công đức cũng không có. Cảm ơn cha! Nếu như ông nhìn thấy đường thì tôi có thể học khóa học này không? Cho nên tâm cảm ơn này liền sanh ra, là ông đang dạy tôi, ông đau khổ biết nhường nào, ông dùng đôi mắt mù lòa của mình để dạy tôi, làm ra một sự thị hiện để cung cấp cho tôi một hoàn cảnh dạy học và học tập. Làm sao để cảm ơn cha đây, người đã nuôi dưỡng bạn từ nhỏ tới lớn, đến hôm nay trước khi lâm chung còn dùng đôi mắt mù lòa dạy dỗ bạn, giúp bạn nâng cao cảnh giới, làm sao để báo đáp cái ân này. Chư vị đồng tu, Hồ Tiểu Lâm không dùng công đức tu học chân thật thì làm sao xứng đáng với cha được

chứ? “*Một người thành Phật, cứu tổ thăng thiên*”. Chúng ta chỉ có đoạn ác tu thiện, thành Thánh thành Hiền thì cha mẹ mới có thể đạt được lợi ích chân thật.

Từ đó về sau, tôi đã hiểu rõ đạo lý này, hiếu dưỡng cha mẹ là cách tốt nhất để thành tựu chính mình. Cho nên mỗi lần tôi phạm tham sân si, mỗi lần có ngũ dục lục trần, tôi liền nhớ tới người cha mù lòa của tôi, ông vẫn đang dạy dỗ tôi. Đoạn thời gian cuối cùng của cuộc đời ông vẫn không rời bỏ con trai mình, bạn còn không biết hổ thẹn sao? Thiên lý có thể dung sao? Không được, không thể làm như vậy được. Hiếu giúp con người đoạn ác, là gốc của đức, hổ thẹn rồi. Bởi vì chúng ta học Phật, chúng ta hiểu đạo lý này, cha là y báo của bạn, bạn thiếu đức nên mắt của cha mới không tốt. Hồ Tiểu Lâm thực sự có phước, cha là một người mù, có cách nói như vậy không? Bạn phước mỏng cho nên mắt của cha mới mù. Vì sao phước của bạn mỏng? Vì bạn tự tư tự lợi, đôi đũa gấp đầu phụ cho cha bạn cũng không dám đưa vào miệng, bạn nói phước bạn không mỏng sao? Ngay đến cha bạn cũng không thể bao dung, vậy bạn đi đâu về đâu đây?

Cho nên bây giờ tôi suy nghĩ, suy ngẫm từ trên thân cha. Tôi không đến chùa nữa, tôi cũng không chủ trương lập bài vị cho cha, tôi cũng không làm gì cả, mà tôi đóng cửa nỗ lực tu hành. Vì sao? Tôi được cha đưa đến thế giới này, nếu tôi tạo ác thì cái nhân ác này là do cha trồng xuống; còn nếu tôi lợi ích hết thấy chúng sanh, nếu tôi lợi ích mọi người, thì cái phước này là do cha tôi trồng nhân, thì cha tôi có phước này, có thiện nhân này, ông nhất định có thể đạt được thiện báo. Nếu một bên tôi thấp nhang, bái lạy, một bên tạo ác, cái ác này là do cha tôi mang đến, vậy cha tôi có thể hưởng phước không? Nếu không có cha tôi thì tôi không tạo ác trên thế gian này được, cho nên cha tôi là nhân, tôi tạo ác là quả. Cái ác này là cha tôi mang đến vậy ông không có phước. Nếu bạn muốn để cha bạn có phước thì bạn đừng tạo ác nữa, vì bạn cùng cha là một chữ “hiếu”, một nửa phía trên là chữ lão, phía dưới là chữ tử trong chữ nhi tử. Là một thể mà, cột lại cùng nhau, một vinh thì tất cả cùng vinh, một tổn hại thì tất cả cùng tổn hại, một tức tất cả, tất cả tức một. Bạn tốt thì cha bạn tốt, bạn không tốt thì cha bạn không tốt, việc này không có liên quan gì với việc bạn bái lạy hay không bái lạy. Cho nên hiểu được đạo lý này thì bạn không dám nữa, cha đáng thương như vậy, đau khổ như vậy để dạy dỗ bạn, mà bạn còn tạo ác, sao nỡ đành lòng chứ.

Điểm thứ hai là tâm thành kính sẽ sanh khởi, trước đây nhiều nhất là thương xót, thương hại cha. Ông không dễ dàng gì, chịu khổ cả một đời. Đại cách mạng văn hóa ông gặp nạn lớn như vậy, đến già thì mắt không nhìn thấy nữa, lưng gầy cũng không đi được, nhưng lại không có tâm cung kính ông, bởi vì tôi cho rằng

cha không học Phật, tôi cho rằng cha không nói ra được những đạo lý giáo dục của Thánh Hiền. Tôi đồng cảm với cha, thương xót, thương hại cha. Sau khi kết thúc câu chuyện đầu phụ thôi, tôi mới dần dần sanh khởi tâm thành kính. Đó là Bồ Tát đến độ tôi. Ở cùng ông tôi thật sự đạt được lợi ích chân thật. Tôi đạt được lợi ích chân thật ở chỗ lão Hòa Thượng, ở bên cha tôi đạt được lợi ích chân thật, vậy bạn có thể không cảm ơn sao? Bạn có thể không thành kính sao? suy nghĩ đi! Cho nên, các bạn đồng tu khi các vị về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, đừng vì một chuyện đã qua rồi thì bạn để nó qua đi, bạn hãy cố gắng suy ngẫm. Bạn dùng Liễu Phàm Tứ Huấn, dùng Đệ Tử Quy, dùng Phật Pháp, coi cha là Bồ Tát, coi mẹ là Bồ Tát, họ đã dạy bạn như thế nào? bạn nhờ sự dạy dỗ này mà đạt được lợi ích bao lớn, vậy bạn là một người khéo học, bạn là người dũng cảm gánh vác, bạn tự nhiên sẽ học được Phật Pháp, nâng cao được cảnh giới từ nơi cha mẹ, lúc đó bạn mới chân thật thành kính, cảm ơn cha mẹ. Không thể nói cha mẹ chỉ cho tôi cái thân huyết nhục này, cha mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi tôi khôn lớn, đó là tình chấp, đó không phải là pháp duyên mà đó là tình duyên. Khi bạn nâng cao cảnh giới của mình, bạn coi cha mẹ là Bồ Tát đến để dạy dỗ một kẻ phạm phu như bạn. Bạn thông qua họ để nâng cao cảnh giới. Bạn tu học mà không có chỗ để rèn luyện, mượn cảnh rèn tâm. Cha mẹ đã dùng sự già nua của họ, dùng thân thể bệnh tật của họ, dùng sự phiền phức của họ, dùng sự khổ đau của họ để thành tựu bạn, không đáng cảm ơn hay sao? Dưới vòm trời này còn có ai tình nguyện chịu khổ như vậy để thành tựu bạn? Có người thứ 2 không? Không có.

Cho nên Phật mới bảo chúng ta hiếu dưỡng cha mẹ, cho nên lão Hòa Thượng Tịnh Không nói: **“Hiếu là gốc trong gốc”**. Hiếu Kinh nói: **“Hiếu là gốc của đức, tất cả sự giáo hóa đều đặt trên nền tảng hiếu hạnh”**. Vì sao? Họ rất bằng lòng vì con cái mà thị hiện bệnh, thị hiện chết, thị hiện già. Còn có ai tình nguyện ở trước mặt bạn dạy bạn khóa học này không? Không có. Khóa học tốt như vậy bạn đi đâu để học chứ? Nhân sanh vô thường, khổ mà! Tôi không thể giống cha tôi được, tôi phải cố gắng niệm Phật. Ấn Quang Đại Hòa Thượng nói: **“Dán một chữ chết ở trong tâm, dán ở trên trán”** thì bạn niệm Phật sẽ khản thiết, công phu niệm Phật liền đắc lực. Tôi nhìn cha tôi như vậy tôi liền niệm Phật, tôi nghĩ như thế nào? Tôi kém ông 30 tuổi, ông sanh năm 1925, tôi sanh năm 1955, 10.000 ngày, sau 10.000 ngày thì Hồ Tiểu Lâm có hình dáng như vậy, bạn còn phóng túng, bạn còn phóng dật, bạn còn không mau chóng tu phước? Biết trước giờ đi, thân không bệnh khổ, bạn có làm được không? Bệnh khổ giống như cha, thì bạn có thể đảm

bảo không thoái tâm niệm Phật hay không? Bạn có thể bảo đảm mình không bị quấy nhiễu không? Đó là tiếng chuông cảnh tỉnh lớn.

Sau khi về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, thì cái tâm này được nâng lên, vì ngày ngày nhìn thấy người già, ngày ngày nhìn thấy bệnh nhân, ngày ngày nhìn thấy người lâm chung, còn gì mê luyến cái thế gian này nữa? Có thứ gì mà không rời bỏ được chứ? Thứ gì mà bạn có thể mang đi được? Không mang đi được. Bạn nhìn thấy cha thì suy ra bản thân, nhân sanh khổ! Không thể tiếp tục như vậy nữa, thế hệ của tôi nhất định không được như thế này, tôi chỉ có cách đến Tây Phương thì mới cứu được cha, đời sau của cha sẽ không như thế này nữa. Bạn thật sự hiếu dưỡng cha mẹ thì bạn phải đến Tây Phương! Bạn yêu cha thiết tha bao nhiêu, bạn yêu cha sâu sắc bao nhiêu, thì bạn niệm Phật sẽ khẩn thiết bấy nhiêu, công phu niệm Phật của bạn sẽ thâm sâu bấy nhiêu, kết hợp lại thì bạn mới có thể cứu ông, không phải khóc lóc trước mặt ông, không phải. Không phải sau khi ông mất thì mua một cái hũ đựng tro bằng vàng, cái đó không có tác dụng. Bạn cố gắng mà niệm Phật, sự giáo dục của ông đối với bạn, bạn tiếp nhận và biến nó thành động lực để niệm Phật thì cha bạn đạt được lợi ích chân thật. Cho nên hiện nay tôi rất muốn niệm Phật, rất đặc lực, vô cùng hoan hỷ, chưa bao giờ như thế cả. Từ đâu vậy? Về bên cạnh cha mẹ, hiếu dưỡng cha mẹ, học từ cha mẹ đấy, ân tình này có thể báo đáp sao? Bạn không tới Tây Phương làm Phật làm Tổ, bạn có thể báo cái ân lớn dường ấy không? Không thể nào.

Cho nên sau khi câu chuyện đậu phụ thôi kết thúc, có một hôm, vì cha tôi là người rất tiết kiệm. Ông không nhìn thấy cô giúp việc xới cho ông bao nhiêu cơm, xới nhiều thì ăn nhiều, xới ít thì ăn ít, hơn nữa ông ăn cơm không sạch. Ông cụ xuất thân từ quân ngũ, nên ăn cơm xong là gạt hết những thứ trên bàn như: gốc rau, vỏ tỏi ngâm, vỏ tôm vào trong bát. Hơn nữa vì răng ông không tốt nên ông đều ăn canh cá trộn với cơm.

Một hôm ông không vui bảo với cô giúp việc rằng: *“Cháu xem cháu xới cơm nhiều như thế tạo thành lãng phí, lương thực không dễ gì có được! Cháu xem chú lại ăn không hết, thừa cơm thế này thì phải làm sao?”*

Tôi nói: *“Ba à! Để con ăn”*.

Ba tôi nói: *“Thôi bỏ đi, con đừng ăn nữa, con không dễ gì về nhà ăn một bữa cơm, con lại không ăn mặn, món canh cá Hoàng Hoa này con có ăn được không?”*

Lúc đó cha tôi không nhìn thấy, tôi thật sự nhắm mắt nhắm mũi, các vị đồng tu, vì cha tôi đều gọt hết vỏ tỏi ngâm và vỏ tôm vào trong bát, nên lúc đó tôi nghĩ: “*Thời khắc khảo nghiệm Hồ Tiểu Lâm đã đến rồi, tiểu tử nhà ngươi vượt qua chuyện đậu phụ thối rồi, cơm trộn vỏ tôm, vỏ tỏi ngâm, canh cá Hoàng Hoa ngươi có thể ăn được không?*” Xin thưa với chư vị tôi đã bịt mũi để ăn, căn bản là không qua miệng, ừng ực nuốt xuống cổ họng.

Tôi nói: “*Ba à! Con ăn hết rồi*”.

Ba tôi nói: “*Con trai! Con thật giỏi*”.

Không được! Quay về phải sám hối, hôm nay tại sao mình vẫn còn tâm phân biệt lớn như vậy? Vạn pháp bất sanh, vạn pháp bất diệt, bát cơm thừa này là phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, miệng mình nói hay như vậy, tại sao vừa gắp bát cơm trộn canh cá Hoàng Hoa [lại thành thế này], ăn chay 4 năm rồi, ăn vì ai vậy? Ăn vì chính mình, cảnh giới vừa hiện tiền thì đuôi hồ ly đã lòi ra rồi, không linh rồi, cái vỏ tôm cha tôi nhai qua rồi, lúc nuốt vào miệng thật sự là tôi không nuốt nổi, đồ người khác nhai qua rồi lại đưa vào miệng tôi... Không được, sau lần đó, có lúc tôi ở bên ngoài mời khách tôi đã mua món tôm chiên Nhật Bản, trưa hôm sau tôi mang tới cho cha, ông rất thích ăn tôm chiên. Kỳ thực tôi muốn làm gì? Thứ nhất là vì cha tôi thích ăn tôm, thứ 2 là tôi đợi xem cái vỏ tôm đó tôi có thể nhai lại không, phải rèn luyện bản thân đến tận khi không còn tâm phân biệt, không còn tâm chấp trước đó mới thôi. Mới đầu tôi nhai cái vỏ tôm đó, còn có vỏ tỏi ngâm, cha tôi rất thích ăn tỏi ngâm, bạn nói người học Phật chúng ta không ăn tỏi, cha tôi bóc vỏ tỏi bỏ vào bát, tôi lấy vỏ tỏi này bỏ vào miệng nhai lại, sau này không thấy gì nữa, cảm thấy còn thơm ngon hơn cả tổ yến, vi cá. Vì sao? Vì đã chiến thắng chính mình rồi. Trước đây phân biệt, bây giờ không phân biệt nữa; trước đây buồn nôn, bây giờ không buồn nôn nữa; trước đây chau mày bây giờ không chau mày nữa. Cho nên về nhà cùng cha ăn cơm tôi có một động lực, chính là ăn cơm thừa rau thừa của cha, ăn mãi cho tới khi cha tôi qua đời, thật sự có thể ăn, một chút cũng không cảm thấy gì. Xin thưa với các vị, không chỉ là cơm thừa của cha, mà khi đến cô giúp việc vào bếp lấy thêm cơm cho cha tôi, những hạt cơm thừa trong bát của cô ấy tôi cũng nhặt lên ăn hết, đổ một chút nước trà vào tráng bát rồi uống. Có gì không? Không có gì hết. Chính mình lừa mình, đáng thương thay! Vui lắm, trước đây không qua được cửa này, bây giờ qua rồi, cảnh giới tu học có nâng cao, sự nâng cao này đã cho tôi sự an ủi và khích lệ rất lớn, tốt quá! Phật Bồ Tát không lừa người, tu hành phải dựa vào mình, chỉ cần thật

làm thì có thể đi ra khỏi con đường này, mấu chốt là bạn không làm thôi, bạn phải thật làm thật hành.

Ăn cơm thừa không thành vấn đề, cơm thừa của cô giúp việc tôi cũng có thể ăn. Mẹ tôi nhìn thấy, có lúc buổi trưa mẹ tôi về nhà ăn cơm bà nói: *“Phi Lâm, ông biết không? Con trai ông giúp ông ăn cơm thừa đấy”*.

Ba tôi nói: *“Tôi biết rồi, con trai tôi bây giờ có cảnh giới rồi, cách nghĩ của nó không giống như chúng ta, nó muốn thành Phật thành Tổ độ chúng sanh. Nếu ngay đến cơm thừa mà cũng không ăn được thì nó làm sao giúp đỡ người khác được chứ?”*

Bạn xem ông đều hiểu cả.

Tôi nói: *“Ba à! Con phải cúi lạy ba, không có sự dạy dỗ của ba con làm sao có được cảnh giới này chứ?”*

Các vị đồng tu, chúng ta không trở nhà, chúng ta không về bên cạnh cha mẹ thì làm sao chúng ta tìm được cơ hội nâng cao cảnh giới tốt như vậy, làm sao chúng ta biết mình bị mắc kẹt ở đâu? Cho nên chúng ta quay đầu lại thấy Tổ Sư Đại Đức nói với chúng ta *“hiếu dưỡng phụ mẫu, làm tròn bốn phận, giữ tâm yêu kính, một phần thành kính được một phần lợi ích”* không phải sao? Cho nên lúc tôi trở về với cha, tôi thấy cảnh giới này của mình, muốn đến Tây Phương Cực Lạc Thế Giới ư? Bạn đừng đùa nữa, nói chuyện viển vông, nó có liên quan gì với bạn chứ? Bạn có thể đảm bảo đời sau được đầu thai làm người là không tệ rồi, vì phước thứ nhất trong tịnh nghiệp tam phước là phước nhân thiên, bạn sẽ sanh về đâu? Có cần sư phụ nói cho bạn biết nữa không? Có cần Phật Bồ Tát nói cho bạn biết nữa không? Bạn tự mình có thể biết được mình sẽ sanh về cõi nào?

Sau đó, tháng 6 cha tôi phải dùng túi nước tiểu [vì] ông bị bệnh phì đại tiền liệt tuyến nên không đủ lực để đẩy nước tiểu ra ngoài. Bệnh viện phải làm cho ông một túi đựng nước tiểu, nước tiểu sẽ chảy từ trong người ra. Bởi vì ông không đi vệ sinh được, một đêm 5 lần đi tiểu mà không được, không đi thì bứt rứt khó chịu mà đi thì lại không tiểu được, chất lượng cuộc sống vô cùng thấp, đêm ngủ không ngon, nên đã làm một túi đựng nước tiểu. Dùng túi đựng nước tiểu thì phải đổ nước tiểu ở trong túi ra. Tôi ở cùng cha, mỗi ngày cô giúp việc phải đổ bao nhiêu mililit. Cô giúp việc mang xô tiểu vào rồi tháo túi nước tiểu đó ra, bởi vì có lúc cái ống dẫn đó không ra hết, tôi thấy [nước tiểu] rớt trên tay cô giúp việc, cô ấy lau luôn lên người. Tôi vừa thấy: *“Lạ thật! Nước tiểu rớt lên tay rồi, nếu là*

mình liệu mình có làm được không? Mình có thể làm được như cô giúp việc không? Hay là làm thử xem? Nên làm thử xem sao, mình sờ vào nước tiểu của ba xem như thế nào? Mình dám sờ vào không? Thôi vậy, mình tuổi tác cũng lớn như vậy rồi, thành Phật cũng không nhất định phải sờ vào nước tiểu, cô giúp việc là do không còn cách nào khác mà thôi. Cảnh giới không bằng cô giúp việc trong nhà, người ta vô cùng vui vẻ thoải mái “Chú à! Phải thay túi nước tiểu rồi”, thay xong thì để xuống đất, có lúc còn lấy tay quét rồi lại lau lên người. Đương nhiên là không vệ sinh, cái gì là vệ sinh, cái gì là không vệ sinh chứ? Cô giúp việc đó là Bô Tát, vậy thì mình phải thử xem sao”.

Sau đó, tôi vừa về đến nhà thì cô giúp việc nói: “*Chú à! Thay túi nước tiểu thôi!*”.

Tôi nói: “*Cô đừng làm, để tôi, cô để bô tiểu xuống đó*”.

Ba tôi không nhìn thấy nói: “*Ấy da! Con à, thôi, để họ làm đi, con bận cả ngày rồi lại về thăm ba, ba thấy rất an ủi rồi, việc này không cần con làm, họ có thể làm được*”.

Tôi nói: “*Ba à! Không phải con làm vì họ, không phải làm vì ba mà là làm vì con, con có tâm phân biệt, con chê nước tiểu bẩn*”.

Ba tôi nói: “*Nước tiểu bẩn mà*”.

Tôi nói: “*Ba à! Nước tiểu không bẩn*”.

Ba tôi nói: “*Con nói linh tinh gì thế, nước tiểu làm sao không bẩn được chứ?*”.

Tôi nói: “*Ba à! Bẩn đều là do tâm con người bẩn nên nước tiểu mới bẩn, nội tâm mà sạch sẽ thì nó là nước cam lộ*”.

Ba tôi nói: “*Ấy da! Được rồi*”.

Ba tôi không nhìn thấy, tôi nói: “*Ba à! Vậy con bắt đầu thay cho ba nhé*”.

Ba tôi nói: “*Con thay đi!*”

Thay xong cuối cùng khi buộc túi lại thì bên trên có giọt nước tiểu, tôi nhanh chóng lấy giấy, khăn giấy lau đi rồi làm tiếp, không dám dùng tay lau nước tiểu. Hôm nay lại thất bại rồi, bài thi này không đạt tiêu chuẩn, nước tiểu ở trước mặt còn có tâm phân biệt, không dám sờ vào, cảm thấy buồn nôn. Bây giờ đậu phụ thối được rồi, có thể ăn cơm thừa rồi, nước tiểu vẫn chưa được.

Các vị đồng tu, tu học phải từng bước từng bước, trình độ là không ngừng sâu thêm, sau đó tôi nói phải làm sao đây? Có một hôm, còn dư lại mấy giọt, tôi liền dùng tay sờ vào, sau khi sờ vào thì mau chóng chạy vào nhà vệ sinh lấy xà bông rửa tay. “Tốt! Hôm nay không tệ, sờ được vào nước tiểu rồi, cảnh giới có nâng cao, ngày hôm đó không cần nói tôi rất vui sướng, cuối cùng có thể không cần đọc “Kinh Vô Lượng Thọ” rồi. Bởi vì mục đích đọc “Kinh Vô Lượng Thọ” là để nâng cao cảnh giới, hôm nay sờ vào nước tiểu rồi, cảnh giới của tôi nâng cao rồi. Tốt! Không tệ, bài học hôm nay đã hoàn thành. Ok!”

Tiếp theo là xoa bóp cho cha tôi, ông không muốn nằm mà muốn ngồi để xoa bóp.

Tôi nói: “*Ba à! Ba nằm xuống đi*”.

Ba tôi nói: “*Con à! Ba không nằm đâu*”.

Nằm xoa bóp thì ông sẽ xì hơi, xì hơi rất thối, thối thì tôi phải mở cửa sổ, vừa mở cửa sổ thì hai tuần sau đó ông không để tôi xoa bóp nữa. Bởi vì ông rất sợ lạnh. Bạn mở cửa sổ ra bạn có biết cha mình lạnh như thế nào không? Người 85 tuổi rồi, bạn không hiểu, vì bạn đang xoa bóp thì toàn thân toát mồ hôi, luồng khí nóng này bốc lên, bạn nghĩ xem buồn nôn cỡ nào. Hồ Tiểu Lâm làm gì chịu nổi chút thiết thòi này nên đã mở cửa sổ ra.

Sau đó tôi về nhà nói: “*Ba à! Con xoa bóp nhé?*”.

Ba tôi nói: “*Con à! Không xoa bóp nữa, con quá vất vả rồi, chúng ta đọc thư của lão Hòa Thượng Tịnh Không nói về tiểu trấn Thang Trì để chúng ta có tinh thần xoa bóp tiếp*”.

Tôi hỏi cô giúp việc: “*Sao hôm nay ba mình lại đổi chủ đề không cho xoa bóp nữa vậy?*”

Cô giúp việc nói: “*Anh Tiểu Lâm! Có phải lúc xoa bóp chú xì hơi thì anh đã mở cửa sổ không?*”

Tôi nói: “*Đúng vậy*”.

Cô giúp việc nói: “*Chú nói: anh sợ thối, vì chú vừa nằm xuống xoa bóp thì không nhịn được*”.

Vốn dĩ cha tôi đại tiểu tiện đã không khống chế được, bạn nói xem bạn không để ông xì hơi liệu có dễ dàng không? không dễ dàng gì. Ông xì hơi thì bạn mở

cửa sổ, bạn không chân thành, vậy ông còn dùng bạn nữa không? bạn ghét bỏ ông, ai chẳng có lòng tự tôn chứ. Tôi hiểu rồi, đây chính là nguyên nhân ba không cho xoa bóp nữa.

Tôi quay lại nói: “*Ba à! Ba ngồi yên nhé*”.

Ba nói: “*Ba ngồi yên rồi*”

Tôi cúi dập đầu lay ba, tát vào mặt mình, vả bóp vào mồm một cái: “*Chê thối, chê bẩn, con về nhà chưa đến một tháng, ba xem con đã làm gì vậy? Con xin lỗi ba, con xoa bóp cho ba, ba xì hơi con còn chê thối, lúc con còn nhỏ, khi con đại tiểu tiện ba có chê con thối không? Suy mình ra người, người đồng tâm này, tâm đồng lý này, con là đứa con không hiếu kính, ba à, nếu ba muốn thành tựu cho con ba muốn con tốt thì ba phải để con tiếp tục xoa bóp, ba cứ xì hơi, xì bao nhiêu con cũng xoa bóp cho ba, nếu không trong tâm con sẽ rất áy náy, rất khó chịu*”.

Ba tôi nói: “*Chuyện này ai nói cho con vậy?*”

Tôi nói: “*Tiểu Dịch nói với con*” (là cô giúp việc nhà tôi).

Ông nói: “*Nhiều chuyện! Xì hơi thì thối, mùa đông ở trong phòng khó chịu như vậy, đóng cửa sổ lại thì ai chịu được?*”

Buổi tối tôi trở về nhà nói: “*Tâm phân biệt của mình nặng như vậy? Tôi mới biết bản thân không được, chưa được cái gì cả, chê ba bẩn, chê ba thối. Mười một giờ đêm, về đến nhà tôi nhìn bồn cầu rồi nói: “Tiểu tử nhà người không có chút tiến bộ nào”, tôi liền cầm lấy cốc đánh răng của tôi và nhìn cái bồn cầu đó nói: “Mình có thể múc một cốc uống được không, giải quyết triệt để vấn đề chê thối này? Không thể kéo dài được nữa, thời gian không đợi mình nữa, năm 2012 sắp đến rồi, đến lúc đó có thể đi được không? – nhưng nước này không sạch. – Người không muốn đi à! Người còn muốn luân hồi sáu nẻo nữa à, hơn nữa còn muốn xuống địa ngục à, ba ruột mà người còn không thể chịu được, thì sao có thể làm người được chứ? Đọa địa ngục, địa ngục A Tỳ, Vô Gián. “Kinh Địa Tạng” đọc uống rồi, người không sợ, người muốn đi, người không có thái độ sợ đó, người không cho đó là thật, người 55 tuổi rồi, còn bao nhiêu năm nữa, coi như 85 tuổi chết thì người chỉ còn mười ngàn ngày nữa thôi, mười ngàn tệ người đếm chưa đến năm phút thì xong rồi, còn chấp trước lớn như vậy”. Vừa nghĩ đến đây tôi liền cầm cốc lên định múc nước, nhưng lại nghĩ “thôi bỏ đi, nhờ may nước không sạch thì sao? Hơn nữa tháng này mình tiến bộ rất nhiều, trước đây không*

làm được bây giờ làm được rồi, chuyện dứt cơm, đậu phụ thối, ăn cơm thừa, sau đó lại sờ được vào nước tiểu, thay túi nước tiểu, trước đây chưa từng làm qua, – “nước này nhất định phải uống!”, tôi đã đấu tranh 15 phút ở trước bồn cầu.

- “Không được, cốc nước này hôm nay không uống thì không được đi ngủ, đây là lập định chỉ hướng, như lão Hòa Thượng Tịnh Không nói phải thật làm, mình còn phân biệt, nước bồn cầu thì sao chứ? Chẳng phải cả ngày mình đều nói với mọi người sao? “Nhất thiết pháp không sanh, nhất thiết pháp không diệt sao? Vạn pháp bình đẳng, vạn pháp nhất như sao? Uống đi! Múc lên” tôi không dám múc một cốc, cái cốc đánh răng đó quá to, tôi múc khoảng một phần ba, uống cắn bản là không qua lưỡi và miệng, ừng ực mà uống. Sau khi uống xong cũng không biết là vị gì, vì không nếm mà.

Thật sự cảnh giới có nâng cao, vì sao vậy? Không có gì cả, tôi nói uống xong có đau bụng không? Không đau, hơn nữa trong tâm rất vui mừng, nước bồn cầu cũng uống được rồi, vậy được rồi, tâm phân biệt nhỏ đi một chút rồi, hôm nay không sống uống. Bạn có thể không cảm ơn cha sao? Không phải cha để lộ ra vấn đề này thì làm sao bạn biết chỗ nào mình không đạt? Cha đeo túi nước tiểu, một chút lòng tự tôn cũng không có, không muốn đi ra ngoài, vì sao? Gặp hàng xóm, đồng đội cũ, họ nhìn thấy ông đeo túi nước tiểu, ông cảm thấy mất thể diện. Cha từ bi như vậy, dùng sự khổ đau to lớn như vậy để thành tựu cho mình, ai đạt được lợi ích lớn nhất từ túi nước tiểu này? Là bạn; ai đau khổ nhất bởi túi nước tiểu này? Là cha, ông không đáng được cảm ơn sao? Không phải cha và bạn có duyên phận lớn, ông đến thế gian này để độ hóa bạn, thì bạn làm gì có cơ hội tốt như vậy, tốc độ nâng cao cảnh giới nhanh như vậy chứ? Cảm ơn, thành kính, tôn trọng cha mẹ. Vì chúng tôi học Phật 4 năm rồi, luôn vì cảnh giới không được nâng cao mà buồn phiền, bệnh của cha đã làm một sự thị hiện rất tốt, giúp bạn tìm được một cánh cửa đột phá, A Di Đà Phật, không phải sao? Ông trời không tuyệt đường người, bạn luôn muốn thành tựu nhưng không tìm ra cơ hội, cha đã cho bạn cơ hội, bạn không được cự tuyệt mà phải nghênh đón khó khăn để tiến bước.

Nước bồn cầu uống xong, thì cuối tháng 10 tôi đến Hồng Kông thăm sư phụ, tôi đã kể cho sư phụ nghe khoảng thời gian này, uống nước bồn cầu, tôi chê cha bản. Lão Hòa Thượng 5 phút không nói gì, trầm lặng *“tam thế chư Phật đều là như vậy mà thành tựu”*.

Ngài nói: *“Con phải nói, nói ra. Bình thường không dễ nói những điều này, con làm được rồi thì con phải nói, con là học trò, con phải [nói ra] kinh nghiệm*

tu học của mình, đây là phương tiện thiện xảo, làm sao để buông bỏ phiền não, làm sao để buông bỏ chấp trước, con có phương pháp của con, khi phụng dưỡng cha mẹ con đã tìm được cách để nâng cao cảnh giới, con phải nói ra để mọi người không đơn thuần dùng cảm tình để hiểu thảo ba mẹ mà nâng cao lên lý tính, nâng cao lên góc độ phát bồ đề tâm. Cha bạn mà bạn không muốn độ, bạn có thể độ chúng sanh không? Ba bạn, ba thói, nước tiểu của ba, con không sờ vào được, vậy của người khác có thể sờ được không?”

Tôi nói: “Sư phụ à! Tháng 7 con về, mới được 3 tháng, điều này con còn kém rất xa, con làm sao có thể gọi là hiếu dưỡng ba mẹ được chứ? Con phải như thầy Vương Hy Hải một trong mười đại hiếu tử của Trung Quốc, như cô Đinh Gia Lệ, cô Đinh Gia Lệ còn móc phân cho ba, ba bị táo, sau đó lấy ra, bác sĩ hỏi tiêu hóa như thế nào? Cô ấy còn bẻ phân đó ra để xem. Sư phụ à! Con đây có thối tháp gì chứ, hơn nữa cô Đinh Gia Lệ không những móc phân cho ba mình mà bệnh nhân bên cạnh không đại tiện được cô ấy cũng móc giúp”.

Sư phụ nói: “Con phải học họ, đây là thiện tri thức! Con đừng nhìn Vương Hy Hải, Đinh Gia Lệ họ không nói ra được đạo lý gì, nhưng việc làm của họ chính là hạnh của Phật, con không khéo học theo thì con sai rồi”.

Lão Hòa Thượng nói xong lời này, ngày 28 tháng 10 tôi trở về, buổi trưa ngày hôm sau, sau khi thay túi nước tiểu xong, ông không nhìn thấy, vì ông cần phải kiểm tra sức khỏe nên có một hộp nhựa nhỏ. Thay túi nước tiểu, ông cũng không nhìn thấy, còn thừa lại một chút tôi đã đổ ra cái hộp nhựa đó và nói: “Phật Bồ Tát ở trên, hôm nay đệ tử nhất định phải uống cốc nước tiểu này chứng minh con có tiến bộ, con thật sự muốn học Phật, con thật sự muốn thành Tổ, con thật sự muốn đi Tây Phương!”, cầu nguyện ở trong nhà vệ sinh xong thì tôi ngửa cổ lên ừng ực uống hết cốc nước tiểu đó. Không thấy gì, còn dễ uống hơn rượu trắng rất nhiều, giống như nước trà vậy, nước tiểu khai không? Giống bia thôi, bia cũng khai mà, bên trong có chất kết tủa, bạn uống trà chẳng phải cũng có chất kết tủa sao? Sao vậy? Làm gì có thiện và ác?

Tôi uống xong nước tiểu thì gửi cho sư phụ một tin nhắn, tôi nói: “Sư phụ à! Hôm nay con đã ném nước tiểu của ba con rồi, con cảm thấy thầy nói thật quá đúng, chúng ta đem thế giới này phân biệt thành có tốt có xấu, có bẩn có sạch, kỳ thực cũng giống như thầy nói, chúng con nhìn sai rồi, nghĩ sai rồi, nói sai rồi, sự dạy bảo này của thầy hôm nay con thừa nhận rồi, do con nhìn sai, con nghĩ sai, con nói sai rồi”.

Lão Hòa Thượng trả lời rằng: “*Vô cùng như lý như pháp, hãy kiên trì làm tiếp, buông bỏ tất cả người, vật, việc từ trong tâm, sự bao gồm sự đối lập của nước tiểu, phân, buông bỏ sự đối lập với tất cả người, sự, vật từ trong tâm*”.

Nước tiểu chính là sự, đây là sự, bạn có đối lập không? đối lập, không được, bạn chê nó bẩn, bạn không thể tiếp nhận, không thể tiếp nhận thì vấn đề nằm ở chỗ bạn, bạn có tâm phân biệt, bạn có tâm chấp trước, vậy bạn có thể thành tựu không?

Tôi nói với lão Hòa Thượng: “*Việc này con có thể nói không ạ?*”

Ngài nói: “*Nói đi! Thời mạt pháp rồi, nói ra, con làm được thì con phải nói, nói ra để giáo dục mọi người, mặc dù con làm không được nhiều nhưng một- hai việc này [cũng được]*”.

Tôi nói: “*Có phải mọi người đều có thể làm được không ạ?*”

Ngài nói: “*Không thể, làm sao mà ai cũng có thể làm được chứ, trong bản điều tra ở trường đại học Thâm Quyển 7000 người có câu: việc quan trọng nhất cuộc đời của bạn là gì? Chỉ có 4 người đem hiếu dưỡng ba mẹ đặt ở vị trí đầu tiên*”.

Lão Hòa Thượng nói với tôi số còn lại đều nói là ra nước ngoài, làm kinh doanh, du học, mở công ty, lập gia đình, mua nhà. 7000 người ở Thâm Quyển chỉ có 4 người đem hiếu dưỡng cha mẹ đặt ở vị trí đầu tiên.

Lão Hòa Thượng nói: “*Điều này có thể được sao? Tiểu Lâm, con còn không nói ra, chúng ta không thức tỉnh những người này thì xã hội sẽ thành cái gì đây? Phải nói, phải làm*”.

Tôi nói: “*Được ạ! Lão Hòa Thượng, thầy nói làm thì con sẽ làm, có thể đi Tây Phương không con không quản, dù sao con biết hiện nay con có chướng ngại*”.

Chướng ngại này khắc phục rồi thì bạn có thể đi Tây Phương không? chưa chắc, nhưng đạo tâm phải có, không thể liên hệ như vậy được, bạn nói: “nước tiểu tôi uống rồi thì tôi có thể đi Tây Phương”, không uống nổi nước tiểu thì nhất định không thể đi Tây Phương được, uống được nước tiểu chưa chắc có thể đi Tây Phương, uống được nước tiểu là điều kiện tất yếu để đi Tây Phương, không phải là điều kiện đầy đủ. Bạn nói tôi uống nước tiểu rồi tôi có thể đi Tây Phương, NO, không đầy đủ, nhưng là tất yếu, bạn không uống được thì nhất định không

đi được, uống được thì chưa chắc đi được. Vậy làm sao mới có thể đi Tây Phương? Điều kiện đầy đủ để đi Tây Phương là gì? Bạn chỉ cần làm được thì bạn có thể đi. Tôi chỉ cần là người Bắc Kinh thì tôi nhất định là người Trung Quốc, người Bắc Kinh là điều kiện đầy đủ để là người Trung Quốc, bạn chỉ cần là người Bắc Kinh thì bảo đảm bạn nhất định là người Trung Quốc. Vậy xin bạn nói cho tôi làm sao mới có điều kiện đầy đủ để đi Tây Phương? Tín nguyện hạnh, làm được thì đi được, làm không được thì không đi được, điều kiện đầy đủ. Không hiểu kính cha mẹ, bạn nói bạn tin có Tây Phương, bạn tin thật không? không thật tin. Không hiểu kính cha mẹ, bạn có tâm phân biệt lớn như vậy, bạn muốn đi Tây Phương sao? ở thế gian này bạn còn không buông bỏ được nước tiểu, bạn còn không buông bỏ được phân, bạn còn không buông được những thứ phân biệt chấp trước tạp nhạp, bạn không muốn đi. Bạn niệm Phật sao? Niệm Phật là niệm cái gì? Niệm giác ngộ, giác ngộ là gì? Ta Bà khổ, Cực Lạc vui, bạn cảm thấy Ta Bà không khổ, bạn còn muốn ở đây, vì sao? Nhân đến Ta bà là vì có vọng tưởng phân biệt chấp trước, hôm nay bạn buông không được vọng tưởng phân biệt chấp trước, chứng minh bạn không muốn rời khỏi lục đạo, vậy không còn gì để nói cả, đi không được thì đừng oán giận người khác hãy oán trách bản thân mình.

Cho nên về nhà, trước tiên gặp phải những vấn đề này, từ ăn cơm cho đến việc đại tiểu tiện của cha. Cửa ả tiểu tiện giải quyết được rồi, thì lại đến đại tiện, ông đau bụng không khống chế được. Có một hôm trở về nhà, vừa nhìn thấy cô giúp việc đang giúp ông lau dọn, ông nằm trên giường, mùi thối bốc lên, cửa sổ cửa chính đều không mở, vừa nhìn thấy ba ở đó đang lau dọn phân thì tôi quay người bỏ đi. Vừa bước đi thì tôi quay lại, tôi nói: *“Đừng có đi, tại sao lại không linh nữa rồi? nước bồn cầu cũng uống rồi, nước tiểu cũng uống rồi, tại sao lại không linh nữa?”* Bạn nói xem tập khí này nặng đến cỡ nào, hễ không chú ý một chút là chúng trời dậy ngay. Tôi nói: *“Minh phải quay lại thôi!”*, cô giúp việc là nữ, ba mình là nam, ông không muốn cô giúp việc lau dọn, ba là người rất giữ thể diện, nếu mình quay về giúp ba lau dọn thì tốt hơn nhiều. Tôi quay lại nói: *“Các cô đứng dậy đi để tôi làm”*. Tôi làm gì biết làm chứ, chau mày nhăn mặt co chân, dùm vai lại, đó là hình dáng lau phân cho người hay sao? Khăn đó lau xong thì vứt đi, khi vứt đi thì bạn vẫn dính phân, không được! buồn nôn, bịt mũi quay đầu đi, ngay đến dùng vòi nước cũng không xả nổi chiếc khăn đó, cảnh giới không được rồi, bạn nói đây là sự an bài của Phật Bồ Tát, bạn chỉ cần muốn thành tựu thì Ngài sẽ an bài cho bạn khóa học này, từng bước từng bước dẫn bạn tiến sâu hơn. Sau khi lau xong, tôi miễn cưỡng đưa khăn ướt cho cô giúp việc, đưa khăn

cho cô giúp việc, sau đó tôi đi vứt rác, tôi đi vứt rác là việc thoải mái nhất, cách chỗ phân đó xa nhất, tôi không vượt qua được, có mùi mà ! Bạn nói có được không?

Ấn Quang lão Hòa Thượng nói: “coi tất cả mọi người đều là Bồ Tát”, trước đây tôi rất ngạo mạn, tôi rất giỏi, tôi rất tự phụ, tôi cảm thấy mình được, tôi giỏi hơn người khác. Giỏi cái gì chứ? Bạn có so được với Vương Hy Hải không? Thầy đã hút đàm cho cha 26 năm, mình từ đâu đến đâu vậy! Cô Đinh Gia Lệ còn dám móc phân cho cha, cha cô táo bón, mình có thể hạ thủ được không? “*Thấy người tốt, nên sửa mình, dù còn xa, cũng dần kịp*”, may mà phía sau còn có 6 chữ “*dù còn xa, cũng dần kịp*”, đưa ra khả năng chúng ta có thể thay đổi tốt, mặc dù còn kém rất xa nhưng chúng ta có thể dần dần đạt tới. Trong này có một điều kiện tiên quyết là bạn nhất định phải làm. “*Thấy người tốt, nên sửa mình, dù còn xa, cũng dần kịp*”, đây là câu giáo huấn trong Đệ Tử Quy, chẳng lẽ về nhà hiếu dưỡng cha mẹ lại có thể tách rời khỏi Đệ Tử Quy sao? Về nhà hiếu dưỡng cha mẹ chẳng phải là thực hành Đệ Tử Quy sao? Bạn nghe thấy rất nhiều người tốt, việc tốt trong xã hội, bạn làm, bạn thực hành theo, “*chớ tự chê, đừng tự bỏ, Thánh và Hiền, dần làm được*”. Bạn chỉ cần đừng tự chê, đừng tự bỏ, bạn thấy chúng tôi giảng câu thứ nhất “*thấy người tốt, nên sửa mình, dù còn xa, cũng dần kịp*”. Mặc dù còn kém rất xa nhưng chúng ta có thể đạt tới, vậy xin nói cho tôi phương pháp làm sao để đạt đến? “*Chớ tự chê, đừng tự bỏ, Thánh và Hiền, dần làm được*”. Bạn chỉ cần đừng tự chê, đừng tự bỏ thì bạn có thể làm được Thánh Hiền, cho bạn phương pháp rồi mà. Bạn nói xem Đệ Tử Quy không hoàn mỹ sao? Từ phát hiện ra vấn đề đến giúp đỡ bạn giải quyết vấn đề thì 2 câu này đã đủ rồi. Đệ Tử Quy rất vĩ đại, mấu chốt là chúng ta làm không được mà thôi! Bạn muốn đọc Hoa Nghiêm, bạn muốn đọc Pháp Hoa, bạn muốn niệm Chú Đại Bi, có được thọ dụng không? Không được thọ dụng. Tu học phải có thứ lớp, tu học phải có gốc.

Bạn nghĩ xem đã lau dọn xong rồi, ba muốn ăn cơm nhưng trên tay có mùi, hôm đó còn ăn bánh bao. Chư vị nói xem đây là trời không tuyệt đường người u, tôi cầm bánh bao đưa vào miệng thì ngửi thấy mùi phân, bạn nói xem phải làm sao đây? Nuốt không được, hử thẹn! Ấn Quang lão Hòa Thượng nói “*thường sanh tâm hổ thẹn và tâm sám hối*”, đi đâu để sanh khởi, đến đâu để sanh khởi tâm hổ thẹn, đi đâu để tìm tâm sám hối? Tâm hổ thẹn là biết mình sai rồi, tâm sám hối là biết không tái phạm nữa, sửa đổi. Đây chẳng phải là chuyện liên quan đến cha mẹ hay sao? Hử thẹn! Bạn không về hiếu dưỡng cha mẹ, bạn không về bên cạnh cha mẹ, bạn không để cha dạy bạn khóa học này. Ấn Quang lão Hòa Thượng nói 70

chữ “*quả có thể thực hành được những lời tôi đã nói thì nhất định được vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc Thế Giới*”, từng chữ trong này đều không hề hàm hồ “*thường sanh tâm hổ thẹn và tâm sám hối*”, đây là một câu trong 70 chữ, bạn làm được chưa? Vô tâm vô quý mà. 75 pháp trong “*Câu Xá Luận*” có vô tâm, vô quý, bất thiện pháp, bất thiện tâm sở. Tâm bất thiện có thể đi Tây Phương không? Vô tâm, vô quý mọi người có thể tra từ điển của Đinh Phúc Bảo trong 75 pháp có bất thiện tâm sở, vô tâm, vô quý. Vô tâm nghĩa là chính mình không biết áy náy. Vô quý nghĩa là chính mình không sợ dư luận của người khác nói rằng Hồ Tiểu Lâm thật bất hiếu, phân của cha mà cũng không dám lau, không sợ mà cũng không xấu hổ, không xấu hổ với xã hội. Vô quý là bản thân không biết xấu hổ, học Phật rồi đều nói với bạn rằng bạn về nhà chẳng phải là thực hành lời giáo huấn của Phật Bồ Tát sao? Phải thật làm!

Cha tôi đi đại tiện là một vấn đề, ông bị táo bón thời gian dài, thời gian cha tôi đi đại tiện rất lâu, tôi về nhà có lúc ông đi đại tiện, có khi ngồi trong nhà vệ sinh nửa giờ đồng hồ, có lúc ngủ gật, té ngã làm khắp nơi đều là phân, có một lần tôi chạy vào trong vì tình cảm giữa tôi và ba càng ngày càng thân thiết. Trước đây ông không đồng ý để tôi cùng ông vào nhà vệ sinh “*con ra đi, đóng cửa lại, gọi họ vào*”, vì tôi phải dìu ông vào trong, dần dần có cảm tình với bạn thì ông sẽ tiếp nhận bạn, ông không muốn tìm người giúp việc nữa. Ai mà không muốn nhờ con trai mình chứ? Vấn đề là con trai mình là một thằng khốn nên ông không muốn nhờ. Làm cha mẹ ai muốn tìm người khác phục vụ mình chứ? Đó là do bạn không được, bạn không muốn làm. Thân thiết với cha rồi thì ông sẽ dám yêu cầu bạn, tôi liền vào ngồi cùng ông. Trước đây là chê thói, bây giờ ông ngồi ở trong đại tiện thì tôi có thể ngồi ở trong nhà vệ sinh, 2 cha con ngồi nửa tiếng đồng hồ, ông đại tiện lâu thì tôi sợ ông ngủ say té ngã nên tôi đã nói chuyện với ông, trò chuyện có thể ôn lại rất nhiều câu chuyện quá khứ rất ấm áp. Lúc tôi nhỏ ông đã nuôi tôi, dạy tôi, chăm sóc tôi như thế nào, chẳng có lần nào tôi cùng cha đi đại tiện mà tôi không khóc. Cha yêu thương tôi lúc còn nhỏ tôi đều quên hết rồi, không nhớ nổi nữa, nhiễm tham sân si mạn, tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần quá nặng rồi, thời gian quá dài rồi.

Ông nói: “*Con trai à! Phương bắc rất lạnh...*”

Tôi nói: “*Ba à! Con còn nhớ lúc nhỏ con tắm bằng một cái chậu gỗ lớn màu đỏ tắm đến năm 13 tuổi*”.

Ông nói: “Đúng vậy! Con biết không? Trước đây chậu nhà mình không phải như vậy mà đều là chậu kim loại làm bằng nhôm. Lúc đó nhà mình ở Kinh Miên Tam Xưởng, con còn nhỏ mà loại chậu đó thì không cách nhiệt, nước rất nhanh nguội. Ba liền nghĩ, phương nam có chậu gỗ, nếu ba đến công tác ở Thượng Hải thì nhất định mua cho con một cái chậu gỗ lớn”.

Ông đến Thượng Hải công tác, ở Thượng Hải cũng có một xưởng thiết bị phòng cháy chữa cháy, ông đến đó công tác, công tác xong thì ông mua riêng cho tôi và em gái tôi một cái chậu gỗ lớn. Tôi nhớ nó to cỡ này, đường kính 1 mét rất nặng, chậu miền Nam, tôi không biết mọi người có biết không, tôi nghĩ mọi người chắc đều biết, phía trên có cái quai xách bằng sắt màu đỏ. Ba tôi nói: “Mua được cái chậu đó ba rất vui”, ông không phải để tôi cảm kích, không phải để tôi biết ý, ông không có ý đó, mà ông đang kể lại câu chuyện mua thành công một cái chậu, ông không còn tương lai nữa mà chỉ có quá khứ thôi. Mua được cái chậu gỗ này, ông ngồi tàu hỏa, ông là một cán bộ bình thường, ông không có giường mềm, thời đó cuối thập niên 50 đầu thập niên 60 làm gì có máy bay, không có! Ông nằm giường cứng trở về, nằm giường cứng vì phải để cái chậu đó nên ông không có chỗ ngủ, ông muốn ngủ thì không có chỗ để cái chậu đó, ông để cái chậu đó trên giường và ngồi bên cạnh suốt đêm. Lúc đó không phải là tàu cao tốc, 24 giờ mới về tới Bắc Kinh, ông chỉ vì việc tắm của con cái thôi. Về đến nhà thì bộ Công An đưa ông đến Thiên An Môn. Bộ Công An ở Thiên An Môn, nhà tôi ở chùa Từ Vân Bắc Kinh cách khoảng 15 km, cha tôi đạp xe đi làm, cái chậu đó rất nặng ông làm sao xách được, ông buộc nó lên xe đạp đẩy về nhà. Hiện nay tôi có ô tô, có tài xế, tôi về thăm cha thì tài xế đợi ở ngoài, muốn mua điểm tâm cho cha thì gửi tin nhắn cho tài xế, muốn mua một cái máy tạo độ ẩm cho cha thì gửi tin nhắn cho tài xế. Lúc cha chăm sóc tôi ông có gì chứ? Ông là một cán bộ bình thường, quanh năm suốt tháng mỗi ngày đạp xe 30 cây số đi làm cả đi lẫn về, ông mang cái chậu gỗ nặng như vậy về nhà chỉ vì sợ tôi và em gái tắm bị lạnh.

Các vị đồng tu, không về nhà không nghe cha mẹ kể lại chuyện quá khứ bạn làm sao biết mình đã trưởng thành như thế nào? Bạn làm sao biết lúc nhỏ bạn bị cảm cha mẹ lo lắng cỡ nào? Bạn làm sao biết cha mẹ yêu thương bạn cỡ nào? Nghe đến đây nước mắt tôi rơi xuống. Ngày nay tôi có thể vì con trai mình mà làm được như vậy không? Nói với tài xế 1 tiếng là xong rồi, đến siêu thị mua cái gì đó. Ông không có những cái này nhưng ông đã làm được, điều kiện khó khăn như vậy nhưng ông làm được “phụ tử hữu thân”, thật sự có thân, ông chăm sóc con cái rất đáng tán thán. Ngày mai tôi sẽ kể cho mọi người nghe câu chuyện còn

cảm động hơn nữa. Bạn xem ông đã hoàn thành trách nhiệm của một người cha như thế nào, ông đôn luân tận phận như thế nào, còn bạn đôn luân tận phận như thế nào, đây chẳng phải là sự khác biệt sao? *“Thấy người tốt, nên sửa mình, dù còn xa, cũng dần kịp”*, cái thiện của cha mẹ bạn đều không thấy, bạn nói bạn có thể thấy cái thiện của người khác không, tôi có thể học cái thiện của người khác không? Đây là câu chuyện trong nhà vệ sinh, vô tình ông đã kể lại câu chuyện mua chậu tắm cho tôi, buổi tối về nhà tôi không ngủ được. Theo đạo lý mà nói ngày nay tôi có điều kiện cuộc sống tốt như vậy, bên cạnh có nhiều người phục vụ như vậy, có thư ký, có tài xế, tôi đã làm được gì cho cha? Tôi thật sự có thể quan tâm ông tới mức như ông quan tâm tôi không? Không được! Nên thường sanh tâm hổ thẹn và tâm sám hối.

Vậy phải làm, phải thật sự giúp ba để ông đạt được lợi ích chân thật. Tôi nghĩ lợi ích chân thật nhất là gì? Các vị đồng tu, tôi mang về nhà một chiếc máy niệm Phật *“Ba à! Niệm Phật đi, cố gắng niệm Phật”*.

Ba tôi nói: *“Con à! Cứ để đấy”* (ông giữ thể diện cho tôi mà)

Hôm sau trở về, tôi hỏi người giúp việc: *“Tiểu Dịch, chú có nghe máy niệm Phật không?”*

Người giúp việc nói: *“Không ạ! Anh đi khỏi thì chú tắt”*.

Tôi nói: *“Tại sao chú không nghe?”*.

Người giúp việc nói: *“Chú nói chú không hiểu vì sao phải niệm Phật, niệm Phật có gì tốt chú cũng không hiểu, đây là Hồ Tiểu Lâm thích, nó về thì chú mở, nó đi thì chú tắt”*.

Ông vì cảm xúc của con thôi, máy niệm Phật này không phải niệm vì ông mà là niệm vì thể diện của Hồ Tiểu Lâm, con trai không để gì, đi rất xa trở về thăm ba, tôi còn oán trách ba: *“Ba xem, lúc nhỏ ba mua cho con chậu gỗ, bây giờ con phải mang đến lợi ích chân thật cho ba, không có lợi ích nào chân thật hơn niệm Phật đâu ba”*.

Ba tôi nói: *“Ừ! Con à! Ba sẽ niệm, con đừng thấy ba không niệm ra tiếng, ba luôn niệm Phật mà. Ba cảm thấy ba nhớ con hơn nhớ Phật, ba nhớ con, mỗi ngày đều mong con về, đến giờ mà con không về là ba lại mong. Ba ra ngoài luyện tập, vừa nghĩ đến con sắp về rồi là ba liền nói với người giúp việc: chú phải về đợi con trai”*.

Có cảm tình rồi mà, trước đây thì thế nào? Vừa về là ông nói: “*Con à! Con đi đi, con rất bận mà*”. Sau này ba tôi nói: “*Con biết vì sao lúc đầu ba đều xua đuổi con không? Ở cùng con ba cảm thấy khó chịu, căng thẳng, vì động tí là con trách mắng ba mẹ, liễu sanh tử thoát tam giới, cái gì mà nghiệp chướng nặng, lục đạo luân hồi, rất căng thẳng, con đi rồi thì ba mẹ rất buồn, con về nhà không thể nói chuyện khác được sao?*”

Sau này có một hôm, câu chuyện của tôi là chuyện máy niệm Phật và bồn cầu tự rửa. Có một hôm tôi về chăm sóc cha thì em gái gọi điện thoại cho tôi, sau đó bên ngoài có mấy người vào nhà, họ lắp một cái bồn cầu tự rửa, ông đại tiện xong thì máy có thể tự rửa cho ông, còn có thể điều chỉnh nhiệt độ. Vì ba tôi bị táo, ông lại rất ưa sạch sẽ, tự mình không rửa được, vì quá mập, lưng không cử động được, mắt lại không nhìn thấy. Em gái tôi không học Phật, cô ấy biết ông cần gì nên đã mua cho ông một chiếc bồn cầu tự rửa, cha tôi rất thích, rất vui.

Ông nói: “*Ba thật sự rất vui, khoa học hiện đại thật sự mang đến lợi ích cho ba, ba đi đại tiện không còn phải lo lắng nữa, cũng không sợ không sạch nữa, con xem em gái con, còn con nữa đều rất hiếu thảo*”.

Kèm theo tôi nữa, ông sợ tôi không vui, ông tán thán em gái tôi. Sau khi về nhà tôi đã suy nghĩ: “*Bây giờ ba mình cần máy niệm Phật hay là bồn cầu tự rửa?*” Khó khăn lớn nhất của ba là đi đại tiện, một ngày phải đi nửa tiếng, một tiếng. Ông nói với tôi: “*Con trai à! Mỗi ngày đi đại tiện là một công trình vĩ đại của ba*”, táo quá mà. Bạn không nghĩ cách giải quyết khó khăn cho ông, bạn đưa ông máy niệm Phật, ông có thể tiếp nhận không? Hôm nay bệnh trong tâm của ông là gì? Không bằng em gái lắp cho ông một cái bồn cầu tự rửa, nước ấm, có thể điều chỉnh nhiệt độ, muốn đợi thời gian bao lâu cũng được. Bạn biết được người học Phật làm có đúng không? Người học Phật giỏi hơn người không học Phật sao? Chưa chắc. Cho nên tôi nghĩ cha tôi cần niệm Phật, đó là Hồ Tiểu Lâm nghĩ, bạn không để nỗi khổ của cha ở trong tâm như em gái. Phật nói tứ nhiếp pháp để tiếp dẫn chúng sanh, điều thứ nhất là bố thí, bạn đang bố thí sao? Cha có cần máy niệm Phật không? Hiện nay cha cần giải quyết vấn đề đi vệ sinh, bạn giúp ông chưa? Bạn có thể giúp đỡ ông không? Bạn có thể. Vì sao bạn không nghĩ đến? Vì sao bạn không nghĩ ra mà em gái lại nghĩ ra? Đây chẳng phải có vấn đề hay sao?

Bồ Tát ở đâu thì khiến chúng sanh sanh tâm hoan hỷ, máy niệm Phật ông không vui, bồn cầu tự rửa thì ông thích. Bạn không khiến ông thoải mái, bạn không để ông đạt được lợi ích chân thật thì ông làm sao có thể đi cùng bạn chứ?

Lợi hành là điều thứ ba trong tứ nhiếp pháp, bạn phải giúp ích cho hành động của ông, bạn phải giúp ông, khó khăn nhất của ông là đi vệ sinh, bạn đã làm được gì để giải quyết khó khăn cho ông? Ông thích ăn nhất là đào bạn lại cho ông lê, ông thích ăn nhất là cơm bạn lại cho ông bánh bao. Vì sao? Bạn có chướng ngại, chướng ngại là gì? Ngã kiến, thành kiến của tôi, tôi cảm thấy cái này tốt, tôi cảm thấy cái này quan trọng, bạn không buông bỏ ngã, bạn hiểu thì phải thuận, bạn không thuận cha mẹ, không thuận vấn đề đi đại tiện của cha thì bạn có thể hoàn thành tâm hiếu sao? Hiếu là nhân, thuận là quả; thuận là cách làm, hiếu là mục đích. Lão Hòa Thượng, thầy Chung đều giảng rất rõ ràng rồi, bạn làm được chưa? Bạn chưa làm được. Chưa làm được thì phải làm sao? Hổ thẹn, hổ thẹn thì phải làm sao? Sửa! Cho nên về nhà hiếu dưỡng cha mẹ, về bên cạnh cha mẹ, nơi nơi đều là đạo tràng, việc việc đều là bồ đề, từ bàn ăn đến nhà vệ sinh, từ nhà vệ sinh đến giường của cha, từ giường của cha đến ghế sofa của cha, bạn nói xem chỗ nào không phải đạo tràng, chỗ nào không phải đường bồ đề?

Thời gian đến thật nhanh, hôm nay chỉ có thể báo cáo đến đây, lái nhai với mọi người chút việc trong nhà, hy vọng mọi người không chê cười. A Di Đà Phật, cảm ơn mọi người.